Svensk Försäkring

Finansinspektionen
Box 7821
103 97 STOCKHOLM

Yttrande

Stockholm 2019-09-16

Förslag till nya föreskrifter och allmänna råd om tjänstepensionsverksamhet för tjänstepensionsföretag; FI Dnr 18-1154

Sammanfattning

Svensk Försäkring anser att det är helt nödvändigt att Finansinspektionen tar hänsyn till den samlade effekten av solvensregleringen, vilket innefattar effekten av den ändrade regleringen av de försäkringstekniska avsättningarna, storleken på kapitalbasen samt kapitalkravet. Nuvarande förslag leder sammantaget till en markant skärpning av kraven.

Finansinspektionens förslag saknar i väsentliga delar tillräcklig information om vilka bedömningar Finansinspektionen har gjort och vilket underlag dessa grundas på. I många delar är också förslagen otydliga. Som remissinstans lämnas man därför i ett läge där inspektionens bedömningar inte i alla delar kan analyseras på ett tillfredsställande sätt. Det gäller framför allt förslagen om kapitalkrav.

Svensk Försäkring avstyrker förslaget att inte medge kollektivavtalsparterna avtalsfrihet över informationsreglerna. Dispositiviteten ligger till grund för den modell för informationsgivning som sedan länge tillämpas och som utgör en del av den erkänt väl fungerande svenska kollektivavtalade tjänstepensionsmarknaden. Svensk Försäkring anser att direktivet inte utgör ett hinder mot dispositivitet för informationsskyldigheten. Svensk Försäkring anser även att Finansinspektionen behöver se över struktur och innehåll i informationsreglerna för att säkerställa att det blir tydligt vilken information som ska lämnas och när.

Svensk Försäkring avstyrker förslaget om hur ränterisk ska beräknas, liksom hur beräkningen av annullations- och kostnadsrisk ska göras för fond- och depåförsäkring. Det förekommer dessutom motstridigheter i hur fond- och depåförsäkring ska hanteras vid beräkning av kapitalkrav. Hur riskreducerande tekniker ska beaktas behöver även visst klargörande.

Årsredovisningsföreskriften behöver en ytterligare översyn för att säkerställa att den får det avsedda innehållet. Svensk Försäkring pekar i remissvaret på ett antal otydligheter som behöver förtydligas.

Svensk Försäkring anser att rapporteringskraven är mer omfattande än vad som krävs, vilket leder till omotiverade kostnader. De behöver dessutom ses över så att det blir möjligt för tjänstepensionsföretagen att lämna uppgifter av god kvalitet. Även här finns ett stort antal otydligheter som vi ger exempel på.

Finansinspektionen bör överväga om inte också föreskrifterna om säkerhetsreserv bör ändras för att tydligare omfatta också vissa tjänstepensionsföretag. Enligt 39 kap. 4 § inkomstskattelagen gäller bestämmelser om skadeförsäkring till den del inkomster, premier och utgifter hänför sig till gruppliv, sjuk- och olycksfallsförsäkringar.

Svensk Försäkring lämnar nedan först allmänna kommentarer om konsekvenserna av vissa förslag, därefter lämnas synpunkter för respektive föreskrift och sist återfinns även en del mindre detaljsynpunkter.

Allmänt om konsekvenserna av förslagen

Försäkringstekniska avsättningar, kapitalbas och kapitalkrav ska ses som en helhet som syftar till att säkerställa att ett tjänstepensionsföretag har tillräckligt med tillgångar för att trygga att de försäkrade och andra ersättningsberättigade får de förmåner de har rätt till samtidigt som tjänstepensionsföretagen ska kunna leverera goda pensioner. De olika delarna samverkar med varandra och förändringar i en av dessa delar kan leda till förändringar av andra. Det är därför helt nödvändigt att inte bara se på konsekvenser av enskilda ändringar utan även av helheten. De nuvarande förslagen skulle leda till en markant skärpning av kraven. Någon sådan analys finns inte i Finansinspektionens konsekvensanalys.

I remisspromemorian saknas dessutom tillräcklig information om vilka bedömningar Finansinspektionen har gjort och vilket underlag dessa grundas på och många detaljer i föreskrifterna är otydliga.

Finansinspektionen har inte heller närmare redogjort för vilka antaganden och vilken data kapitalkraven baseras på. Inspektionen anger i vissa fall endast att stressfaktorerna är framtagna utifrån analyserade data för aktuell konfidensnivå, att stressnivån är slutligt bestämd genom Finansinspektionens expertbedömning, att vissa index har använts men utan att det anges vilka dessa är och i vissa fall finns inte något alls angivet om hur inspektionen har kommit fram till stressfaktorerna och parametrar.

Mot bakgrund av den stora betydelse som dessa val har så är det en anmärkningsvärd brist i remissen som begränsar remissinstansernas möjlighet att i mångt och mycket lämna relevanta synpunkter. Att sådant underlag saknas begränsar även bl.a. möjligheterna att ge konstruktiva förslag om storleken på stressfaktorerna och övriga parametrar. Vi vill i detta sammanhang även anknyta till den betydelse

vetskapen om antaganden som ligger bakom kapitalkravet har för att företagen ska kunna göra de bedömningar som är nödvändiga för den egna risk- och solvensbedömningen, se nedan om 8 kap. 72 § i föreskrifterna om tjänstepensionsverksamhet.

För försäkring i försäkringsföretag som tillämpar äldre bestämmelser och inte fullt ut tillämpar de Solvens II-anpassade reglerna och för tjänstepensionskassor innebär ändringarna stora förändringar. När det gäller fond- och depåförsäkringar finns det dessutom motstridigheter i hur försäkringstekniska avsättningar, tillgångar och skulder som svarar mot åtaganden där försäkringsföretaget inte står risk ska hanteras.

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om tjänstepensionsverksamhet

1 kap Tillämpningsområde och definitioner m.m.

1 kap. 3 §
Bestämmelsen har en något oklar utformning och Svensk Försäkring föreslår i stället följande lydelse.

Ett tjänstepensionsföretags verksamhet som avser sådana försäkringar som inte är tjänstepensionsförsäkringar enligt 1 kap. 4 § lagen (2019:000) om tjänstepensionsföretag, ska anses utgöra en sådan ringa andel av företagets verksamhet som avses i punkten 4 i övergångsbestämmelserna till samma lag, ~~. Det gäller dock bara~~ om den delen av verksamheten utgör mindre än fem procent av företagets totala försäkringstekniska avsättningar och eget kapital enligt lagen (1995:1560) om årsredovisning i försäkringsföretag.

2 kap. Tillstånd

Finansinspektionen bedömer i remisspromemorian tidsåtgången för att upprätta en verksamhetsplan till 200 timmar för omvandling av såväl Solvens 2-företag som blandade livförsäkringsföretag. Tiden anges inte ta hänsyn till tidsåtgång för att planera den kommande verksamheten. Svensk Försäkring anser att tidsåtgången för att upprätta en verksamhetsplan är alldeles för lågt uppskattad. Frågans komplexitet och arbetsinsatsen för flertalet av de verksamheter som kan komma att ombildas gör att tidsåtgången för att ta fram en verksamhetsplan kan antas vara minst det dubbla.

3 kap. Information

Att ge de försäkrade och andra ersättningsberättigade tydlig och tillräcklig information är väsentligt. Det finns samtidigt alltid en risk att informationen kan bli så omfattande att de informationsberättigade inte tar till sig den information som är relevant för dem. Det finns därför skäl även för Finansinspektionen att noga överväga vilken information som är relevant och när, samt som utgångspunkt att skapa en mer direktivnära reglering.

Finansinspektionen har utgått från de informationskrav som för närvarande gäller för försäkringsföretag men har bland annat ändrat strukturen på regleringen. Det medför att regleringen och därmed även kraven blir otydliga. Vi ger nedan ett antal exempel på otydligheter som har gjort det svårt att göra en fullständig bedömning av förslaget i alla delar. Inspektionen behöver se över disposition och innehåll för att säkerställa att det blir tydligt för tjänstepensionsföretagen vilken information de behöver lämna och när.

Finansinspektionens förslag till informationsregler saknar en bestämmelse motsvarande den som finns i 1 kap. 4 § Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2011:39) om information som gäller försäkring och tjänstepension. Skälet är enligt inspektionen att en sådan bestämmelse saknar stöd i andra tjänstepensionsdirektivet. Förslaget i denna del är av central betydelse för informationsgivningen inom kollektivavtalad tjänstepension och kommer att få stora konsekvenser på de modeller för informationsgivning som kollektivavtalsparterna har byggt upp med stöd av den dispositivitet som de har givits. Den modell för informationsgivning som parterna har byggt upp med hjälp av valcentralerna är väl fungerande, kostnadseffektiv och säkerställer att relevant och anpassad information lämnas till såväl arbetsgivare som arbetstagare. Inspektionen anger i remisspromemorian att den information som hittills lämnats uppfyller kraven i nuvarande regelverk. Det finns således inte någon anledning att befara att den information som de försäkrade och andra ersättningsberättigade skulle få med en fortsatt dispositivitet skulle leda till försämring i informationsgivningen.

Svensk Försäkring menar därför att syftet med andra tjänstepensionsdirektivets informationsbestämmelser så som det anges i skäl 63 – att medlemmar, presumtiva medlemmar och förmånstagare, ska ges tydlig och lämplig information – är uppfyllt. Det framgår dessutom uttryckligen i artikel 20.2 att direktivet inte avser att påverka den roll som arbetsmarknadens parter spelar i förvaltningen av tjänstepensionsinstituten, något som också uttryckligen lyfts fram i propositionen.

Det bör också framhållas att även om andra tjänstepensionsdirektivet innehåller ytterligare informationsregler i förhållande till det första tjänstepensionsdirektivet så ser inte Svensk Försäkring någon skillnad som motiverar ett borttagande av dispositiviteten. Borttagandet av dispositiviteten kan därför enligt Svensk Försäkrings mening inte anses vara föranledd av en förändring av rättsläget. De informationskrav som Finansinspektionen nu föreslår går dessutom utöver vad som krävs enligt det andra tjänstepensionsdirektivet.

Att ändra grundförutsättningarna för informationsgivning inom kollektivavtalad tjänstepension riskerar att få mycket stora konsekvenser. Om Finansinspektionen avser att gå vidare med sitt förslag måste konsekvenserna utredas. Därtill kommer en relativt lång övergångsperiod att behövas. De berörda företagen har anpassat sina system till hur informationen ges och behöver tid för att göra bland annat systemändringar. En övergångstid på cirka fyra år torde behövas.

När det sedan gäller kraven på en pensionsprognos så välkomnar Svensk Försäkring Finansinspektionens inställning att tjänstepensionsföretagen kan hänvisa försäkrade till minPension för pensionsprognos och att de antaganden som Pensionsmyndigheten, minPension och Svensk Försäkring har kommit överens om genom Standard för pensionsprognoser kan användas. Svensk Försäkring anser dock att det bör framgå tydligare av föreskriften att hänvisning till minPension för pensionsprognos är fullt ut tillfyllest. Svensk Försäkring menar även att det bör vara tillfyllest att för vissa tilläggsförsäkringar hänvisa till Ersättningskollen (ersattningskollen.se) för information om ersättningsnivåer. Ersättningskollen har tagits fram i ett samarbete mellan försäkringsbranschen och Försäkringskassan.

Enligt 4 kap. 2 § lagen om tjänstepensionsföretag ska företagen lämna den information som behövs om företaget och dess tjänstepensionsförsäkringar till ersättningsberättigade. Svensk Försäkring konstaterar att enligt föreskriftsförslaget ska information till efterlevande som är ersättningsberättigade endast lämnas enligt 3 kap. 30, 35 och 36 §§. Det innebär att efterlevande ska få information under utbetalningstiden, på företagets hemsida erhålla information om kollektiv konsolidering och kunna begära att få del av årsbokslut, förvaltningsberättelse och investeringsriktlinjer. Det innebär också att föreskriftsförslaget inte innehåller informationsskyldighet till en ersättningsberättigad efterlevande i andra fall. Det framgår inte av remisspromemorian om denna begränsade informationsgivning är avsedd. För att öka tydligheten i informationsskyldigheten skulle det ändå kunna övervägas att åtminstone kommentera den föreslagna informationsskyldigheten mot ersättningsberättigade i den kommande beslutspromemorian.

Svensk Försäkring anser att det är rimligt att det hittills vedertagna begreppet årsbesked bör kunna användas i vart fall under en övergångsperiod som synonymt med pensionsbesked. I sin konsekvensanalys har Finansinspektionen inte beaktat den kostnad som det innebär att byta benämning på nuvarande årsbesked till pensionsbesked för de som inte redan använder denna benämning. Kostnaden är inte försumbar och skulle kunna minskas väsentligt om förändringen sker under en övergångsperiod och inte direkt. För tilläggsförsäkringar kan det dessutom vara mindre lämpligt att kalla årsbeskedet för pensionsbesked. Det kan leda till missförstånd bland de försäkrade. Försäkringsföretagen kommer fortsatt kunna tillämpa begreppet årsbesked för samma produkter, både för pensionsprodukter och tilläggsprodukter, och ur ett kundperspektiv är det inte klart att det är samma årsbesked oavsett benämning.

Mellan rådet och Europaparlamentet finns en politisk överenskommelse om en EU-förordning om hållbarhetsinformation (sustainability-related disclosures). Det blir således bindande regler som gäller för bland annat tjänstepensionsinstitut enligt andra tjänstepensionsdirektivet. När denna förordning är slutligt beslutad och har trätt i kraft kan Finansinspektionen inte föreskriva om motsvarande informationskrav. Svensk Försäkring anser att inspektionen redan nu bör ta hänsyn till detta och därför se över den informationsskyldighet som nu föreslås för s.k. ESG-faktorer.

I det kommande arbetet bör Finansinspektionen vidare säkerställa att det inte blir någon dubbelreglering av informationskraven när föreskrifter om distribution tas fram. Vidare bör det säkerställas att den information som lämnas om tjänstepensionsförsäkringar av tjänstepensionsföretag och försäkringsföretag blir så lika som möjligt.

Finansinspektionen bör se över rubriksättningen i kapitlet om information. En lämplig utgångspunkt kan vara den som används i informationsföreskriften för försäkringsföretag, FFFS 2011:39. Den rubriksättning som inspektionen nu har föreslagit medför en osäkerhet för läsaren och som exempel kan nämnas att det verkar som att pensionsbesked endast behöver lämnas under utbetalningstid, vilket inte stämmer överens med 4 kap. 3 § lagen om tjänstepensionsföretag. Vidare bör de regler som Finansinspektionen vill meddela om pensionsbesked förslagsvis flyttas till efter avsnittet Information under utbetalningstiden. Ett annat exempel på svårigheter som den föreslagna rubriksättningen innebär är att information enligt 3 kap. 4-19 §§, helt oavsett om den ändras eller ej, lämnas löpande på något sätt, eftersom den aktuella regleringen återfinns under rubriken Information under försäkringstiden.

För att underlätta tillämpningen borde kapitlet ha rubriker som tydligt skiljer mellan information som ska lämnas innan försäkring meddelas (dvs. motsvarigheten till förköpsinformation), information som ska lämnas därefter under försäkringstiden men innan utbetalningstiden och information som ska lämnas under utbetalningstiden. Se även nedan om att 3 kap 2 och 3 §§ bör slås samman.

Vidare vill Svensk Försäkring framhålla vikten av att i föreskriften göra åtskillnad mellan information om en pensionsplan och information om ett tjänstepensionsföretags försäkringsvillkor. En pensionsplan kan exempelvis omfatta såväl pensionssparande som olycksfalls- och sjukskydd och det är inte självklart att det företag som förvaltar pensionsspardelen också förvaltar övriga delar. Nuvarande informationsskyldighet för försäkringsföretag torde normalt vara begränsad till information om det försäkringsavtal som företaget tillhandhåller och samma bör gälla även för tjänstepensionsföretag. Vissa ändringsförslag nedan, t.ex. avseende 3 kap. 2 och 3 §§ och 3 kap. 5 § är föranledda av detta.

3 kap. 2 och 3 §§
Svensk Försäkrings uppfattning är att det vore tydligare om 3 kap. 2 och 3 §§ slås ihop och att informationskraven utformas mer i anslutning till de som gäller för förköpsinformation enligt informationsföreskriften för försäkringsföretag (se inledningen av 3 kap. 1 § i de föreskrifterna). Om inte annat så bör rubriksättningen göras tydligare, se ovan.

Finansinspektionen anger i remisspromemorian att myndigheten inte har identifierat några situationer där presumtivt försäkrade förekommer men att det inte kan uteslutas. Det finns dock frivillig anslutning men det är framför allt situationer där den försäkrade också är försäkringstagare. Det kan då vara omöjligt att veta vilka

dessa personer är. En informationsskyldighet bör enligt vår uppfattning endast gälla när tjänstepensionsföretaget har kännedom om vilka som kan ansluta sig frivilligt.

På samma sätt är det i många fall omöjligt för ett tjänstepensionsföretag att lämna information till en försäkrad när denne ansluts till pensionsplanen, eftersom den händelsen är helt frikopplad från tjänstepensionsföretaget och kan ske utan dess kännedom. Eftersom pensionsplanen ofta innehåller en möjlighet för den anställde att välja mellan flera olika försäkringsgivare är det heller inte tydligt vilket av dessa företag som skulle vara tvunget att lämna informationen.

Genom att koppla bestämmelserna till anslutningen till försäkringsavtalet enligt förslaget ovan blir bestämmelserna tydligare och möjliga att tillämpa.

3 kap. 4 §
Enligt förslaget till 3 kap. 4 § 4 ska tjänstepensionsföretag informera om "vilka myndigheter som utövar tillsyn över företaget". Det är flera myndigheter som på olika sätt utöver tillsyn över svenska tjänstepensionsföretags verksamhet, t.ex. Finansinspektionen och Datainspektionen. Enligt det andra tjänstepensionsdirektivet ska tjänstepensionsinstitut informera om "dess behöriga myndighet", vilket för svenska tjänstepensionsföretag torde vara Finansinspektionen. Även för utländska tjänstepensionsinstitut torde det vara en enda myndighet (motsvarigheten till Finansinspektionen) som är relevant att informera om. Informationsskyldigheten bör enligt vår uppfattning begränsas till att avse Finansinspektionen.

3 kap. 5 §
Finansinspektionen anger i remisspromemorian att ett tjänstepensionsföretags skyldighet att informera om pensionsplanen får anses motsvara de delar av tjänstepensionsplanen som det förvaltar och bör omfatta information om de tjänstepensionsförsäkringar som företaget meddelar inom ramen för pensionsplanen. Begränsningen av informationsskyldigheten framgår dock inte av föreskriften och det bör därför göras tydligare. Ett tjänstepensionsföretag bör t.ex. bara behöva informera om vilka val som kan göras hos detta företag. Svensk Försäkring menar vidare att bestämmelsen skulle vinna i klarhet om den delas upp i en del som avser information om pensionsplanen och en del som avser information om företagets avtal.

3 kap. 7 §
Enligt 3 kap. 7 § sista stycket ska företaget motivera varför någon garanti inte lämnas. Svensk Försäkring anser att företaget i stället ska förklara varför någon garanti inte lämnas. Det är ett mer rimligt krav och överensstämmer dessutom bättre med det informationskrav som gäller enligt artikel 37.1.e i andra tjänstepensionsdirektivet.

3 kap. 10 §
Kravet på information om historisk avkastning gäller enligt artikel 37.1.g i andra tjänstepensionsdirektivet endast för tjänstepension där de försäkrade bär investeringsrisken. Finansinspektionen har motiverat sin utvidgning av informationskravet

endast med att myndigheten anser att den informationen är relevant oavsett om de försäkrade har möjlighet att fatta egna investeringsbeslut eller inte. Svensk Försäkring anser inte att det finns skäl att här gå utöver det som direktivet kräver. När tjänstepensionsföretaget lämnar information till en person som anslutits till en plan har denne redan valt tjänstepensionsföretag (om det finns valmöjlighet) och behöver då inte denna information för att t.ex. kunna välja tjänstepensionsföretag.

Om informationskravet kvarstår bör det förtydligas vad som menas med "år som pensionsplanen förvaltats" och vilken avkastning det ska informeras om.

3 kap. 12 §
3 kap. 12 § gäller enligt första stycket uttryckligen endast fond- och depåförsäkring. Enligt vår mening är det inte möjligt att informera om den historiska avkastningen (eller avgifter) i försäkringen. Avkastningen och avgifterna är kopplade till de enskilda fonder eller andra värdepapper som den försäkrade väljer. Information om dessa sker i enlighet med fond- och värdepapperslagstiftningen. Någon ytterligare information bör därför inte behöva lämnas och det kravet bör utgå. I annat fall måste det tydliggöras hur bestämmelsen ska tolkas, inklusive vilket tidsspann som avses när det anges att historiken ska avse den tid som "pensionsplanen förvaltats".

Bestämmelsen ger också anledning att undra om 13-15 §§ avser ytterligare någon form av försäkring, eftersom dessa bestämmelser gäller när "de försäkrade bär investeringsrisken" medan 12 § gäller när "de försäkrade bär investeringsrisken vid fond- och depåförsäkring". Det behöver förtydligas vad som avses.

3 kap. 15 §
Svensk Försäkring utgår från att den information som Finansinspektionen anser ska lämnas vidare till de försäkrade är sådan information som fonderna lämnar till alla andelsägare. Andra tjänstepensionsdirektivet ställer inte detta krav och Finansinspektionen går således här längre. Svensk Försäkring avstyrker detta. Inspektionens förslag skulle innebära att när ett tjänstepensionsföretag får information från en fond måste det identifiera vilka försäkrade som har valt den fonden för att säkerställa att de försäkrade får rätt information. Svensk Försäkring anser att det är en administrativ börda som inte är rimlig.

3 kap. 20 §
Informationskraven verkar ha utformats för att passa premiebestämd pension. Förmånsbestämd pension skiljer sig i flera hänseenden från premiebestämd pension, vilket innebär att de försäkrades informationsbehov skiljer sig åt. Finansinspektionen har beaktat detta genom att undanta förmånsbestämd försäkring från viss informationsskyldighet, men det finns enligt vår uppfattning skäl att undanta ytterligare paragrafer. Informationskraven tar inte heller tillräcklig hänsyn till att försäkrades och andra ersättningsberättigades behov av information om tilläggsförsäkringar inte är detsamma som rörande pension.

Utgångspunkten för förmånsbestämd pension är att den anställde är berättigad till en viss bestämd pensionsnivå. Till förmånen hör normalt också att pensionen indexeras under utbetalning antingen utifrån en reglering i kollektivavtalet, eller så bestäms indexeringen löpande av försäkringsgivaren. Om utvecklingen i försäkringen är negativ så att den inte längre motsvarar den utfästa förmånen åligger det enligt vissa kollektivavtal arbetsgivaren och i andra fall försäkringsgivaren att tillse att den anställde tillförsäkras pension i enlighet med den avtalade förmånsnivån. Kravet i 3 kap 22 § p 6 att ett pensionsbesked ska innehålla information om de förändringar i pensionskapitalet som har skett i förhållande till föregående pensionsbesked är således inte relevant för förmånsbestämd tjänstepension.

För det fall arbetsgivaren väljer att trygga förmånsbestämd tjänstepension i en tjänstepensionsförsäkring är det inte den anställde som väljer i vilket företag som tryggandet görs, utan ett eventuellt val görs av arbetsgivaren utifrån förutsättningarna i kollektivavtalet. Eftersom de försäkrade inte kan välja vilket försäkrings- eller tjänstepensionsföretag som ska trygga pensionen är kravet i 3 kap 9 § andra stycket att informera om företaget beaktar miljöfaktorer m.m. således inte relevant för förmånsbestämd pension.

Eventuellt överskott som kan uppkomma i en förmånsbestämd försäkring som tecknas för att trygga förmånen tilldelas normalt inte de anställda, utan arbetsgivaren får del av överskottet genom lägre premier eller så används överskottet för att indexera förmånerna. Kravet i 3 kap 11 § på information om företagets principer för hur överskott fördelas, vilken form av återbäring som lämnas m.m. är således inte relevant för försäkrade. Vidare är inte heller kravet i 3 kap 23 § första stycket, att ett pensionsbesked ska innehålla information om eventuella tilläggsbelopp som baseras på återbäring, relevant.

Dessutom är kravet i 3 kap 28 § andra stycket, att företaget i god tid före den försäkrades pensionsålder ska uppmana den försäkrade att se över behovet av efterlevandeförsäkring, inte relevant eftersom den försäkrade inte har möjlighet att göra ett val avseende efterlevandepension i förmånsbestämd tjänstepension.

Svensk Försäkring anser vidare att även tilläggsförsäkringar ska undantas från vissa informationskrav. Tilläggsförsäkringar är typiskt sett riskförsäkringar (t.ex. sjukförsäkring eller arbetsskadeförsäkring) utan inslag av sparmoment. För dessa typer av försäkringar är det inte relevant att informera om t.ex. mål för investeringar eller historisk avkastning. Svensk Försäkring efterlyser därför ett mer nyanserat informationskrav som är anpassat till vilken typ av information som faktiskt är relevant för respektive typ av försäkring. Alternativt kan, för tilläggsförsäkringars del, en hänvisning göras till de krav som gäller för skadeförsäkring i Finansinspektionens informationsföreskrifter för försäkringsföretag.

Vi anser även att föreskriften skulle bli tydligare om 3 kap. 20 § placeras tidigare i kapitlet, t.ex. direkt efter 3 §.

Allmänna rådet till 3 kap. 28 §
Svensk Försäkring har inte någon invändning mot avsikten att tjänstepensionsföretagen inför enskildas pensionering ska ge dem information i tid så att de kan börja planera för sin pensionering och att detta kan ske stegvis. Det är dock många individer som inte har så lång planeringshorisont som föreslås i det allmänna rådet. Vi anser därför att tiderna för när informationen bör lämnas inte ska regleras, inte ens som ett allmänt råd. Om Finansinspektionen ändå anser att det finns skäl för detta så bör kortare tider väljas.

Vi kan dessutom informera om att minPension i samarbete med bland annat Pensionsmyndigheten utvecklar ett verktyg, Uttagsplaneraren, som ska underlätta för enskilda när de ska ta ut pension. Det bör här finnas en möjlighet att hänvisa till denna tjänst, när den har tagits i bruk. På så sätt kan den blivande pensionären få en överblick över hela sin framtida pensionssituation och inte endast information om den pension som kan förväntas från ett enskilt företag.

3 kap. 38 §
Svensk Försäkring avstyrker kravet i 3 kap. 38 § på regelbunden uppdatering av information. Det finns i andra bestämmelser redan krav som medför att försäkrade och andra ersättningsberättigade har rätt till aktuell information och enligt vår uppfattning tillför inte kravet på uppdatering något. Enligt 21 § ska ett tjänstepensionsföretag informera de försäkrade om väsentliga förändringar, information om kollektiv konsolidering ska enligt 35 § uppdateras månadsvis och pensionsbesked ska enligt 4 kap. 3 § lagen om tjänstepensionsföretag lämnas varje år. Även i 30 § finns krav på information om ändringar och årlig information. Artikel 36.2.a i andra tjänstepensionsdirektivet kan därmed anses genomförd.

Informationsgivning kostar och dessa kostnader bärs i slutänden av de försäkrade och andra ersättningsberättigade. Kravet att informationen ska tillhandahållas kostnadsfritt bör därför ändras. Tjänstepensionsföretagen bör dock inte kunna ta ut avgifter för den information de ska lämna och Svensk Försäkring anser därför att det är mer korrekt att ange att informationen ska vara avgiftsfri.

4 kap. Försäkringstekniska avsättningar

Till utgången av 2022 kan försäkringsföretag tillämpa äldre bestämmelser om diskonteringsräntan. Finansinspektionen bör därför fram till dess fortsätta att publicera en diskonteringsräntekurva även för detta.

Allmänna rådet till 4 kap. 10 §
Svensk Försäkring anser att Finansinspektionens fördröjning av publicering av diskonteringsräntekurvan på fem arbetsdagar är olycklig och att en kortare tid för att efter varje månadsskifte publicera diskonteringsräntekurvan bör övervägas. Det allmänna rådet att ett företag bör använda den av inspektionen publicerade kurvan innebär en förändring i förhållande till vad som gäller i nuläget för försäkringsföretag som tillämpar övergångsreglerna och för tjänstepensionskassor vilket gör det mer angeläget med en snabb publicering.

4 kap. 16 §
Enligt 4 kap. 16 § ska ett aktsamhetssavdrag på 35 baspunkter göras från gällande marknadsnoteringar för ränteswappar. För Svensk Försäkring är det oklart vilken osäkerhet Finansinspektionen anser att aktsamhetsavdraget ska ta höjd för.

Svensk Försäkring har i frågan om lämplig nivå på aktsamhetsavdraget inte en samlad position.

4 kap. 17 och 20 §
Svensk Försäkring har inte en samlad position i frågan om huruvida den valda metoden för att fastställa den långsiktiga terminsräntan är lämplig.

Trots detta vill vi peka på två skillnader i den föreslagna metoden och den metod som EIOPA använder eftersom Finansinspektionen i remisspromemorian anger att den begränsade långsiktiga terminsräntan kommer att överensstämma med de värden som ligger till grund för EIOPAs diskonteringsräntekurvor. Den första skillnaden följer av att ingångsvärdet för den långsiktiga terminsräntan inte har specificerats i förslaget. Svensk Försäkring anser att inspektionen i föreskriften ska fastställa 2019 års värde till 4,2. Tjänstepensionskassorna måste i princip direkt börja anpassa sig till de nya reglerna, och utan ett fastställt ingångsvärde innebär inspektionens förslag att det första årets minskning av den långsiktiga terminsräntan blir betydande för dem. Syftet med en begränsning av den årliga förändringen går då initialt förlorat. Svensk Försäkring har dock inte en samlad position i frågan om hur den långsiktiga terminsräntan därefter ska fastställas.

Den andra skillnaden är att avrundningsmetoden för förväntad realränta (4 kap. 20 §) skiljer sig. I EIOPAs metod avrundas realräntan så att den antingen slutar med 0 eller 5 räntepunkter, medan den i förslaget till nya föreskrifter avrundas till närmaste räntepunkt. Som exempel har EIOPA beräknat den ej avrundade förväntade realräntan för år 2020 till 1,51312 procent. Med den metod som EIOPA använder för att avrunda blir då realräntan 1,55 procent men skulle med Finansinspektionens metod bli 1,52 procent för tjänstepensionsföretag.

5 kap. Investeringar

5 kap. 2 §
Den föreslagna bestämmelsen överensstämmer visserligen med direktivet, men det är oklart vad som avses med att ett tjänstepensionsföretag ska undvika överdriven riskexponering gentemot "annan derivatverksamhet". Det behöver förtydligas.

6 kap. Kapitalbasen

6 kap. 2 §
Genom förslaget överges nuvarande metod, som fortfarande används övergångsvis, för att räkna med öppet redovisade övervärden i tillgångar i kapitalbasen och ersätts med ett formellt ansökningsförfarande. Det överensstämmer visserligen med regleringen i andra tjänstepensionsdirektivet men kommer att medföra nackdelar för tjänstepensionsföretagen. Ett företags öppet redovisade övervärden

kommer skilja sig från år till år vilket medför behov av att årligen ansöka om tillstånd. Dessutom kommer tillståndsprocessen att innebära en tidsförskjutning från det att övervärdena är fastställda tills de kan räknas in i kapitalbasen. Svensk Försäkring föreslår att ett företag kan få tillstånd att räkna in öppet redovisade övervärden som sådana och inte övervärde till ett visst givet belopp. Det kan knappast innebära några påtagliga nackdelar från tillsynssynpunkt eftersom det enligt 6 kap. 23 § endast är sådana övervärden som finns öppet redovisade i tilläggsupplysningarna eller förvaltningsberättelsen i företagets årsredovisning som kan ingå i kapitalbasen.

6 kap. 3 §
Bemyndigandet i 7 kap. 8 § lagen om tjänstepensionsföretag innebär att föreskrifter kan meddelas om villkor för att ta in, räkna av och bestämma omfattningen av poster i kapitalbasen samt hur den i övrigt ska beräknas enligt 2-7 §§ (i 7 kap. lagen om tjänstepensionsföretag). I den nu föreslagna bestämmelsen i 6 kap. 3 § föreskriver Finansinspektionen om hur tillgångar ska vara beskaffade. Svensk Försäkring menar att sådana föreskrifter går utöver bemyndigandet. I remisspromemorian anges att det föreslås en bestämmelse om att de poster som ingår i kapitalbasen ska vara fria från alla förutsebara förpliktelser och att detta innebär att en post får räknas in i kapitalbasen endast om tjänstepensionsföretaget inte har ställt säkerhet för posten. Det är dock inte det som föreskriftsförslaget innebär.

Vidare torde alla de avtal som avses i 6 kap. 2 § innehålla förpliktelser, t.ex. att betala ränta. Det torde således vara andra förpliktelser som avses i bestämmelsen och det bör klargöras.

6 kap. 21 §
Den angivna begränsningen i 6 kap. 21 § av hur mycket värdepapper utan fast löptid och andra instrument som får ingå i kapitalbasen (för det sammanlagda beloppet av sådana förlagslån som avses i 2 § 1) är oklar. Bestämmelsen överensstämmer i den delen visserligen med den svenska lydelsen av artikel 16.3.b i andra tjänstepensionsdirektivet, men den är lika otydlig. I den engelska versionen anges i stället att begränsningen är ”a maximum of 50 % of the available solvency margin, or the required solvency margin, whichever the lesser, for the total of such securities, and the subordinated loan capital referred to in point (a),..” Svensk Försäkrings uppfattning är att detta ska tolkas som att dessa värdepapper och instrument ska räknas ihop med förlagslån, så att högst 50 procent av kapitalbasen eller minimikapitalkravet kan utgöras av dessa sammantaget och att det bör förtydligas.

7 kap. Kapitalkrav

Kapitalkravet uttrycks väldigt olika för de ingående riskerna. Några exempel på olikheter är att det ska beräknas som effekten av en direkt minskning av kapitalbasen om …, som den minskning av kapitalbasen som uppstår om …, minskningen av kapitalbasen som blir följden av … När det gäller försäkringsrisker används genomgående uttryckssättet att kapitalkravet ”beräknas som”. Det vore att föredra att samma uttryckssätt används genomgående.

I 7 kap. 6 § regleras hur den justerade sammanläggningen av kapitalkravet för olika risker ska ske (kvadratrotsformeln). Därefter sker hänvisningar till denna bestämmelse i 9 § första stycket, 15 §, 32 § första stycket och 38 §. Dessa hänvisningar är onödiga och det skulle förenkla föreskriften om de tas bort. Detsamma gäller för hänvisningarna till 7 kap. 7 § om hur det sammanlagda kapitalkravet för långlevnadsrisk och dödlighetsrisk ska beräknas, i 32 § första stycket och 33 §.

7 kap. 2 §
De ord som definieras i 7 kap. 2 § 1 och 7 används endast i 7 kap. 28 §. Om de ska definieras så är det lämpligare att göra det i den bestämmelsen. Svensk Försäkring ser dock inte något behov av definitionerna utan anser att det är bättre att innehållet kommer till uttryck i de materiella bestämmelserna.

7 kap. 2 § 3 och 4 hänvisar till artikel 55 b i Solvens II-förordningen vilken artikel inte finns. Det är troligt att definitionerna här ska hänvisa till definitionerna i artikel 1.55b respektive artikel 1.55a i Solvens II-förordningen. Svensk Försäkring menar att det är en onödig omväg som försvårar tillämpningen att i denna definition hänvisa till en annan definition, om det är avsikten. Det underlättar tillämpningen att göra dessa definitioner självständiga. Svensk Försäkring föreslår därför att dessa punkter ersätts med följande definitioner.

3. *infrastrukturenhet*: en enhet eller företagsgrupp som under det senaste räkenskapsåret för den enheten eller företagsgruppen för vilket uppgifter finns tillgängliga, eller i ett finansieringsförslag, erhåller den absolut största delen av sina intäkter från att äga, finansiera, bygga eller driva infrastrukturtillgångar,

4. *infrastrukturtillgångar*: fysiska tillgångar, strukturer eller anläggningar, system eller nätverk som tillhandahåller eller stöder viktiga offentliga tjänster,

Definitionen av ordet kreditkvalitetssteg i punkten 5 bör eventuellt justeras. Det är för oss oklart om det verkligen är ordet kreditkvalitetssteg som avses definieras eftersom definitionen leder till att ordet kreditkvalitetssteg är detsamma som en kreditkvalitetsskala. Eftersom definitionen här hänvisar till kommissionens genomförandeförordning som kan förväntas ändras för att ta hänsyn till t.ex. nya ratinginstitut så uppkommer dessutom frågan om hänvisningen här bör vara statisk eller dynamisk. Troligen är en dynamisk hänvisning mest relevant i detta fall.

Det är oklart om hänvisningen i 7 kap. 2 § 6 till Finansinspektionens föreskrifter om säkerställda obligationer har någon självständig betydelse. Om det inte tillför något utöver att endast hänvisa till lagen om säkerställda obligationer så skulle det underlätta läsningen av bestämmelsen om hänvisningen till föreskriften tas bort. När de antagna EU-reglerna om säkerställda obligationer är publicerade bör hänvisning ske även dit.

Svensk Försäkring föreslår att det i denna definitionsbestämmelse även definieras vad tilläggsrisk är.

7 kap. 4 §
Hur denna bestämmelse förhåller sig till kapitalkraven för exempelvis ränterisk i 7 kap. 14 §, långlevnadsrisk i 7 kap. 34 §, annullationsrisk i 7 kap. 42 § och kostnadsrisk i 7 kap. 43 § är oklart, se vidare nedan.

I normalfallet torde det vara de försäkrade (eller ersättningsberättigade) som bär risken i tjänstepensionsförsäkringar som är fond- och depåförsäkringar och inte försäkringstagarna. Bestämmelsen behöver kompletteras med detta.

7 kap. 14 §
Svensk Försäkring avstyrker den föreslagna metoden för beräkning av kapitalkravet för ränterisk, baserad på olika stresser för olika löptider. Den är komplicerad utan att ge ett motsvarande mervärde. Det finns enklare metoder som kan ge ett kapitalkrav som är ungefär lika stort, men som ökar genomlysningen, ger bättre incitament för ränteriskhantering och minskar efterlevnadskostnaden.

Svensk Försäkring föreslår att ränterisken i stället beräknas med ett parallellskifte av samtliga marknadsräntor, inklusive de swappräntor som ligger till grund för diskonteringsräntekurvan. Ett parallellskifte som utgår från en representativ löptid och dess rad i tabellen, i stället för en beräkning som baseras på hela tabellen, kan ge ett kapitalkrav för ränterisk i paritet med den metod som anges i förslaget.

Om Finansinspektionen håller fast vid en metod med en absolut och en relativ stress för varje löptid föreslår Svensk Försäkring att det i stället ska väljas en metod där man beräknar kapitalkravet genom att först bedöma effekten på kapitalbasen av den absoluta förändringen respektive den relativa förändringen och sedan välja den av dessa som ger högst kapitalkrav, dvs. att denna bedömning inte ska göras för varje löptid.

Oavsett vilken modell för beräkning av kapitalkravet för ränterisk som Finansinspektionen väljer kommer företagen behöva anpassa sina system för rapportering och riskstyrning. En mer komplicerad modell eller en modell som avviker mer från vad som för närvarande tillämpas ger högre efterlevnadskostnader, vilket drabbar små och medelstora företag proportionellt sett hårdare.

Svensk Försäkring avstyrker även beräkningen av ränterisk i valutor. Svensk Försäkring föreslår i stället att beräkningen av kapitalkravet för ränterisk ska beakta den höga korrelationen mellan räntor i olika valutor. Konsekvensen av Finansinspektionens förslag i denna del leder till att utländska räntebärande instrument enbart ses som en risk. Det är olyckligt då den svenska räntemarknaden är begränsad i sin volym och i synnerhet de stora företagen behöver använda sig av utländska räntebärande instrument för att hantera ränterisken i sina pensionsåtaganden. Inspektionens förslag till beräkning av ränterisk i olika valutor har därför påverkan på den finansiella stabiliteten. Genom att i stället stressa samtliga räntor, oavsett valuta, åt samma håll samtidigt, beaktas den faktiska korrelation som finns i historiska data och företagen ges bättre incitament för ränteriskhantering.

Enligt 7 kap. 5 § ska riskreducerande åtgärder beaktas när kapitalkravet beräknas. Företagen använder olika sådana åtgärder för att hantera ränterisk. Det kan t.ex. handla om derivat, vilka inte alltid är kopplade till enskilda exponeringar. De kan därför vara i andra valutor och det är inte tydligt hur effekten av en sådan riskreducering eller andra åtgärder ska hanteras vid beräkningen av kapitalkravet för ränterisk. Vår uppfattning är att det endast är den faktiska risken som ska stressas och att det därför är väsentligt att all riskreducering kan bidra till en sänkning inte bara av den faktiska risken utan även av kapitalkravet.

Svensk Försäkring anser dessutom att det finns oklarheter i föreskrifterna. Det är för det första oklart vilket värde det är som ska stressas när det gäller försäkringstekniska avsättningar, dvs om det är den diskonteringsräntekurva som regleras i 4 kap. eller om det är något annat värde. Svensk Försäkrings uppfattning är att det är marknadsnoteringarna för räntorna (inklusive aktsamhetsavdraget) som bör stressas, för att få en realistisk stress.

Det är också oklart hur man ska bedöma duration när innehav i fonder ska genomlysas. Det gäller här andra fonder än de som försäkrade står investeringsrisken för. Det är också oklart hur man ska hantera riskreducering inom en fond i form av derivat.

Finansinspektionen har uppenbarligen i tabellen i 14 § använt de durationer som återfinns i det allmänna rådet till 4 kap. 15 §. Som skäl för att inte durationer över 20 år ska stressas anges i remisspromemorian att inspektionen inte anser att den långsiktiga terminsräntan ska stressas. Svensk Försäkring instämmer i den bedömningen. Vi kan dock konstatera att det är oklart hur tillgångar med längre duration än 20 år ska behandlas.

7 kap. 16 §
Aktier som handlas på en MTF-plattform i ett EES-land som inte också är en EU-medlemsstat kommer enligt förslaget att behandlas som en typ C-tillgång. Svensk Försäkring anser att dessa ska ha samma klassificering som om plattformen finns inom EU, dvs som en A-aktie. Dessa aktier torde inte innebära en större risk än aktier som handlas på en MTF-plattform inom EU.

7 kap. 18 §
Vilken data Finansinspektionen har baserat sitt förslag på är inte känt, men den valda stressnivån upplevs som hög för den fastställda konfidensnivån. Det kan vidare noteras att kombinationen av denna stress och korrelationsmatrisen kan innebära att det för godkända infrastrukturinvesteringar inte kommer bli någon skillnad i kapitalkrav om de beaktas inom fastighetsprisrisk eller som typ C-tillgångar i aktiekursrisk (se 7 kap. 30 §).

7 kap. 19 §
Enligt föreskriften ska en summering göras av ett företags alla exponeringar med positiv ränteskillnadsrelaterad duration. Svensk Försäkring anser det oklart vad

detta innebär. För det första är det oklart vad som menas med "positiv ränteskillnadsrelaterad duration". Det behöver förtydligas. Beroende på vilka exponeringar detta avser så uppstår även frågan om hur detta förhåller sig till bestämmelsen i 7 kap. 5 § om att effekter av riskreducerande tekniker ska beaktas. Hur ska effekterna av t.ex. kreditderivat beaktas? Hur ska negativa durationer beaktas och totala negativa durationer i fondinnehav? Även här anser vi att riskreduceringstekniker som används måste återspeglas vid beräkningen av kapitalkravet.

Det är vidare oklart vilken rating som ska användas. Är det rating av ett specifikt finansiellt instrument som avses eller rating av emittenten? Det behöver förtydligas i föreskriften, liksom vilken rating som ska väljas om det finns flera.

Det är även oklart hur Finansinspektionen har kommit fram till att stressen för obligationer med hög kreditvärdighet (SOBL, 0 och 1) är högre än motsvarande krav i Solvens II trots att konfidensnivån är lägre än i Solvens II. För vissa långa durationer, t.ex. femtioåriga onoterade, så är kapitalkravet i princip att jämställa med det som gäller för fastighetsprisrisk. Motiven bakom även detta är oklart. Inspektionen bör se över om dessa kapitalkrav motsvarar den fastlagda konfidensnivån.

I remisspromemorian refereras det till hur kapitalkrav för kreditinstitut relateras till kreditvärderingar. Det framgår inte vilken relevans regleringen för kreditinstitut ska ha i detta sammanhang. Det kan konstateras att det i föreskriften hänvisas till den genomförandeförordning som gäller inom Solvens II. Vidare kan det noteras att tabellen över kreditbetyg och objektiva kreditkvalitetssteg i remisspromemorian visserligen för de allra flesta ratinginstituts kreditvärderingar ger en korrekt bild, men att den inte gör så för alla ratinginstituts kreditvärderingar.

7 kap. 20 §
De säkerställda obligationer som avses i artikel 52.4 i direktiv 2009/65 omfattas enligt definitionen i 7 kap. 2 § 6 av begreppet säkerställda obligationer. Här verkar det dock göras ett undantag från definitionen genom att sådana obligationer endast kan klassas som säkerställda under förutsättning att de har en tillräckligt god rating. Regleringen bör kunna göras tydligare.

7 kap. 21 §
Svensk Försäkring föreslår att även räntebärande tillgångar utgivna av en stat med kreditbetyg som motsvarar kreditkvalitetssteg 2 bör undantas från beräkningen av kapitalkrav för ränteskillnadsrisk för att inte få orimligt höga kapitalkrav för vissa långa EMU-statsobligationer. Som exempel skulle förslaget innebära ett kapitalkrav på 22 procent för en femtioårig spansk statsobligation, dvs på nästan samma nivå som kapitalkravet för fastighetsprisrisk.

7 kap. 22 §
Svensk Försäkring kan inte se nyttan i att använda begreppet riskvikt. Det är tydligare att i föreskriften bara ange att endast 70 procent av exponeringens marknadsvärde ska beaktas.

7 kap. 23 §
Det är i bestämmelsen otydligt om det är den genomsnittliga durationen av samtliga tillgångar som avses eller om det är en tillgångs genomsnittliga duration som avses. Det behöver förtydligas.

7 kap. 24 §
I remisspromemorian anges att den risk som ska beaktas inom ramen för valutakursrisk endast är risken för valutakursförändringar och att den risk som är kopplad till den specifika investeringen, oaktat vilken valuta investeringen är gjord i, ska beaktas i andra delare av kapitalkravsberäkningen. Svensk Försäkring anser att även den alternativa metod som för närvarande kan användas i trafikljuset bör kunna användas för aktier. Bakgrunden är att historiskt har större aktieprisfall globalt varit förenat med en försvagad svensk krona, det vill säga aktieinnehavet i utländsk valuta minskar i mindre omfattning när det omräknas till svenska kronor. Det skulle i så fall på ett enklare sätt kunna beaktas med vårt förslag.

7 kap. 27 §
Beträffande användandet av begreppet riskvikt, se ovan om motsvarande i 7 kap. 22 §.

I tredje stycket hänvisas till grupp av emittenter enligt 6 kap. 9 § lagen om tjänstepensionsföretag. Några grupper av emittenter nämns dock inte i den bestämmelsen. Möjligen är det 6 kap. 5 § samma lag som avses.

7 kap. 32 §
Förslaget innebär att det är samma korrelation mellan långlevnadsrisk och övriga försäkringsrisker som mellan dödlighetsrisk och övriga försäkringsrisker. Det är en naturlig följd av att långlevnads- och dödlighetsrisken beräknas gemensamt. Det är dock inte en självklarhet att dödlighetsrisken respektive långlevnadsrisken korrelerar på samma sätt med övriga risker. Det framgår inte av remisspromemorian om Finansinspektionen har beaktat detta när korrelationerna har fastställts, vilket bör förtydligas.

Det som i 8 kap. 4 § lagen om tjänstepensionsföretag anges som långlevnads- och dödlighetsrisk benämns i föreskriften för livrisk. Svensk Försäkring anser det olämpligt att inte använda samma begrepp som i lagtexten. Det leder till oklarheter och bristande överensstämmelse i regleringen. Livrisk bör därför benämnas långlevnads- och dödlighetsrisk.

7 kap. 34 §
Svensk Försäkring kan konstatera att för fond- och depåförsäkring behöver inte någon beräkning göras med hänsyn till att företag enligt 7 kap. 4 § vid beräkningen av kapitalkrav ska undanta de tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar som motsvarar åtaganden för vilka försäkringstagarna bär risken.

Det bör förtydligas vad som avses med att beräkningen ska göras ”för hela beståndet av försäkringar”.

7 kap. 39 §
Vid beräkningen av kapitalkravet för inkomstskydd ska bland annat trygghetsförsäkring för arbetsskada beaktas. Finansinspektionen har enligt remisspromemorian baserat beräkningarna på motsvarande krav i Solvens II. I Solvens II ingår i denna risk inte redan fastställda skador, såsom livräntor, vilka i stället ingår i långlevnadsrisk för livliknande risker. Svensk Försäkring anser att motsvarande bör gälla även för tjänstepensionsföretag, dvs. att en produkt kan delas upp på ett sådant sätt att kapitalkravet motsvarar de faktiska riskerna.

Svensk Försäkring har inte någon invändning mot att en parameter i beräkningen är riskpremien. Motivet till att denna ska räknas upp med 1.15 framgår inte av remisspromemorian och vi kan inte se något skäl till denna uppräkning. Det är vidare oklart om denna uppräkning ska göras av riskpremien även för de delar av beräkningen som ska motsvara annan tidsperiod än de kommande tolv månaderna.

Svensk Försäkring kan konstatera att faktorn 3 i motsvarande krav enligt Solvens II har minskats till 2,5. Svensk Försäkring menar att detta ändå är för högt för att motsvara konfidensnivån 97 procent. Som Svensk Försäkring uppfattar bestämmelsen i Solvens II ska det motsvara en lognormalfördelad standardavvikelse, på konfidensnivån 99,5 procent, för de där aktuella volymmåtten. Om avsikten är densamma för tjänstepensionsföretagen, dvs att faktorn ska motsvara en lognormalfördelad standardavvikelse, fast för konfidensnivån 97 procent, bör enligt får uppfattning faktorn snarare motsvara 2,1.

7 kap. 40 §
Svensk Försäkring har samma synpunkter på denna bestämmelse som beträffande 7 kap. 39 § när det gäller uppräkning av riskpremier och även gällande faktorn 2,5, dvs. denna faktor ska snarare motsvara 2,1.

7 kap. 42 och 43 §§
Svensk Försäkring avstyrker den föreslagna metoden för att beräkna annullationsrisk. Ett kapitalkrav som bättre mäter annullationers påverkan på kapitalbasen bör övervägas.

Enligt 8 kap. 1 § lagen om tjänstepensionsföretag ska det riskkänsliga kapitalkravet utgöra den minsta storlek på kapitalbasen som krävs för att tjänstepensionsföretaget med 97 procents sannolikhet ska ha tillgångar under kommande tolv månader som täcker värdet av åtagandena gentemot försäkringstagarna, de försäkrade och andra ersättningsberättigade (skyddsnivå). Denna skyddsnivå ska även beaktas vid beräkningen av kapitalkravet för var och en av de risker som ingår i det riskkänsliga kapitalkravet. Som vi uppfattar 7 kap 7 § samma lag ska kapitalbasen för fondförsäkring inte inkludera framtida vinster. Över en horisont av tolv månader kommer kapitalbasen för sådana försäkringar därför främst att påverkas av hur mycket de faktiska intäkterna och kostnaderna det kommande året kan tänkas fluktuera. Om kapitalbasen hade tillåtits inkludera framtida vinster, som beror på framtida intäkter och kostnader, skulle det riskkänsliga kapitalkravet bero på hur

mycket nuvärdet av framtida intäkter och kostnader kan förändras över en tidshorisont av ett år.

Den enda situation där vi ser att Finansinspektionens metod skulle kunna vara relevant är om ett bestånd med fond- och depåförsäkring har mycket låga marginaler, exempelvis till följd av kraftig prispress. Ett sådant bestånd skulle kunna bli förlustbringande i en sådan situation som en stress ska motsvara och medföra att den kassaflödesberäknade reserven blir större än fondvärdet, vilket i sin tur skulle leda till krav på avdrag från kapitalbasen. Inspektionens metod fångar emellertid inte endast denna situation.

Eftersom varaktigheten av effekten på kapitalbasen enligt ovan ska motsvara tolv månader är Finansinspektionens antagande om företagens genomsnittligt förändrade kapitalbas i beräkningen av kapitalkrav för annullationsrisk för fond- och depåförsäkring i normalfallet för högt.

I remisspromemorian anges att annullationsrisken baseras på ett antagande om fasta driftskostnader samtidigt som antagandet om varaktighet sägs avse företagets förlorade intäkter, det är därför oklart vad som ligger bakom parametern 0,6 procent. Nivån på antagandet är oavsett denna oklarhet enligt vår uppfattning högt. Om antagandet endast avser kostnader, vilket vi stödjer, bör det kunna utgå från faktiska kostnader, istället för ett schablonantagande. En utgångspunkt kan t.ex. vara ett genomsnitt av företagets fasta kostnader under de tre senaste åren.

Svensk Försäkring anser vidare att de enskilda ingående parametrarna inte endast kan bedömas var för sig utan att det måste göras en helhetsbedömning av parametrarna sammantagna. Vår bedömning är att parametrarna sammantaget leder till en för hög nivå på kapitalkravet.

Enligt den föreslagna bestämmelsen i 7 kap. 4 § ska alla tillgångar, skulder och försäkringstekniska avsättningar för fond- och depåförsäkringar räknas av när kapitalkravet beräknas, till den del de försäkrade står risken. Mot den bakgrunden är det dessutom oklart vilket kapital som ska beaktas för dessa försäkringar vid beräkning av annullationsrisk.

Även kapitalkravet för annullationsrisk för traditionell försäkring kan ifrågasättas eftersom det avviker från hur övriga risker hanteras genom att det inte direkt fångar risken för en minskad kapitalbas.

Svensk Försäkring anser vidare att de föreslagna nivåerna på kapitalkravet för kostnadsrisk förefaller något högt för en konfidensnivå på 97 procent. Det framgår inte hur Finansinspektionen har kommit fram till att detta är en lämplig nivå på risken för kostnadsökning. Dessutom bör beräkningsgrunden även för traditionell försäkring vara de faktiska kostnaderna, för att inte motverka aktsamhet vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar.

8 kap. Företagsstyrning

Finansinspektionen har hämtat inspiration till ett flertal bestämmelser om företagsstyrning från Solvens II-förordningen. Svensk Försäkring menar att detta inte kan tas som intäkt till att även andra Solvens II-relaterade regler beaktas av inspektionen i tillsynen. Exempelvis kan de riktlinjer som EIOPA har antagit om företagsstyrningssystem inte anses ingå i det sammanlagda regelverk som gäller för tjänstepensionsföretag, utan att endast lag och föreskrifter tillämpas.

I kapitlet regleras innehållet i ett antal styrdokument som ett tjänstepensionsföretag måsta ha. I vissa fall framgår att ett företag i ett visst dokument kan hänvisa till andra dokument. Svensk Försäkring menar att ett tjänstepensionsföretag bör ha stor frihet i hur det strukturerar sina interna styrdokument för att på bästa sätt anpassa det till sin organisation. Regler som förhindrar detta bör inte genomföras.

För styrdokument för riskhantering anges i flera paragrafer att det ska innehålla en beskrivning av företagets beslutade risktoleransgränser. För vissa risker går det inte alltid att ha specifika risktoleransgränser, t.ex. för ESG-risker. Det bör därför vara tillfyllest att kvalitativt beskriva de acceptabla riskerna.

8 kap. 2 §
Förslaget om undantag från vissa krav för mindre tjänstepensionsföretag av proportionalitetsskäl har ett par nackdelar. En av nackdelarna är att man kan få intrycket att proportionalitetsprincipen inte alls gäller för andra företag. Av 9 kap. 1 § andra stycket lagen om tjänstepensionsföretag framgår tydligt att företagsstyrningssystemet ska stå i proportion till storleken, arten, omfattningen och komplexiteten i företagets verksamhet, dvs. proportionalitetsprincipen kan inte begränsas till dessa mindre företag. En annan nackdel med förslaget är att ett fast belopp för när vissa regler inte gäller medför tröskeleffekter som kan vara svåra att hantera om företagets tillgångar ökar så att man kommer över den angivna nivån. Det är inte heller självklart att det är storleken på tillgångarna, i vissa fall i kombination med att medlemskretsen är begränsad, som är det bästa sättet att bestämma vilka krav som ska gälla. En lika viktig faktor kan vara vilken typ av produkter som meddelas. Vi anser att en allmän proportionalitetsprincip är att föredra.

Om undantag ändå ska ges så anser vi att det skulle vara tydligare att redan här inledningsvis ange antingen vilka bestämmelser som gäller eller kanske bättre vilka som inte gäller. Som exempel skulle det kunna regleras på nedanstående sätt. I så fall bör alla stycken i de relevanta paragraferna som anger att bestämmelser inte gäller för dessa företag tas bort. I de bestämmelse som visserligen ska tillämpas men på ett något anpassat sätt (32, 33, 45, 73-75 §§) kan de föreslagna bestämmelserna kvarstå.

”2 § För ett tjänstepensionsföretag som har
– mindre än fem miljarder kronor i tillgångar, eller

– mindre än 20 miljarder kronor i tillgångar och som driver tjänstepensionsverksamhet som huvudsakligen är avsedd för anställda i ett visst eller vissa företag eller personer som tillhör en viss yrkesgrupp,
gäller inte bestämmelserna i 17-21, 24-30, 36-41, 44, 56, 60, 62, 63 och 71 §§."

8 kap. 3 §
Svensk Försäkring vill peka på de förslag som har lämnats i betänkandet Belastningsregisterkontroll i arbetslivet – behovet av utökat författningsstöd, SOU 2019:19. Om det införs förbud mot att begära uppvisande av utdrag ur belastningsregistret och utredningens förslag inte genomförs kommer tjänstepensionsföretag (och även försäkringsföretag) inte att fullt ut kunna utföra granskningar, även om företaget skulle vilja det. Det allmänna rådet skulle av den anledningen kunna kompletteras med orden "om det är möjligt".

Vi vill också peka på det som anges i betänkandet att det även för andra än de i förslagen särskilt angivna persongrupperna kan behövas författningsstöd för att kunna kräva utdrag ur belastningsregistret. Finansinspektionen måsta ha beredskap för att genom föreskrifter möjliggöra behövliga kontroller, se betänkandet sid. 231 ff.

8 kap. 5 §
Bestämmelsen tillför inte något till det som följer av 9 kap. 23 § lagen om tjänstepensionsföretag och bör tas bort.

Det allmänna rådet är ovanligt specifikt utformat. Det kan sättas i fråga om det är rimligt att kräva att ett företag som har uppdragit åt någon annan att utföra t.ex. aktuariefunktionens uppgifter, för att man inte har den interna kompetensen för det, ska ha kunskap för att kunna kontrollera utförandet och resultatet. Det bör vara tillräckligt att företaget kan utmana utförandet och resultatet.

8 kap. 6 §
Uppgifterna i aktuariefunktionen är skiftande och det vore rimligt att det kan återspeglas i olika kunskapsnivåer. Svensk Försäkring anser därför att kraven på kunskaper för de som utför uppgifter i aktuariefunktionen även ska vara lämpliga med hänsyn till en persons uppgifter i funktionen.

8 kap. 14 §
Bestämmelsen kan uppfattas som att funktionen för internrevision alltid måste omfatta fler än en person. Bemanningen måste bero av företagets bedömning av behovet med hänsyn till verksamhetens omfattning och komplexitet m.m.

Dessutom bör det övervägas att istället för att kräva erfarenhet "och" kunskap endast kräva erfarenhet "eller" kunskap. Det kan annars begränsa möjligheten att lägga ut verksamhet i funktionen för internrevision på annan som inte omedelbart har kunskap om företagets specifika verksamhet.

8 kap. 31 §
Det riskkänsliga kapitalkravet för ränteskillnadsrisk bygger på extern kreditvärdering av finansiella instrument. Det är därför inte möjligt att basera denna del av kapitalkravsberäkningen på en egen kreditvärdesbedömning. Mot den bakgrunden bör det inte heller krävas en alltför omfattande intern reglering eller dokumentation.

8 kap. 33 §
För mindre företag anges i andra stycket att styrdokument för internrevision, i stället för det som sägs i första stycket, ska ha innehåll som är ändamålsenligt i förhållande till funktionens uppgifter. Man kan motsatsvis läsa detta som att kraven på andra företags styrdokument går utöver att innebära ett innehåll som är ändamålsenligt. Det kan knappast vara avsikten.

8 kap. 34 §
Enligt det allmänna rådet får de försäkringstekniska riktlinjerna innehålla hänvisningar till andra dokument som följer av lagen om tjänstepensionsföretag. Det bör vara möjligt att hänvisa även till andra dokument än sådana som måste upprättas enligt den lagen. Det väsentliga bör vara att det i företaget finns riktlinjer med det innehåll som krävs, inte hur de är strukturerade. Det allmänna rådet bör säkerställa det.

8 kap. 36 §
Enligt 4 kap. 7 § i förslaget ska hänsyn tas till allmänt tillgänglig information m.m. Det är därför ologiskt att ett företag i riktlinjerna ska ange skälen för varför man gör så.

8 kap. 46 §
Bestämmelsen tillför inte något i sak till relevant lagrum och bör därför utgå.

8 kap. 50 §
I propositionen En ny reglering för tjänstepensionsföretag anges (s. 357) att det endast är de huvudsakliga principerna för investeringar som ska offentliggöras och inte tjänstepensionsföretagets fullständiga investeringspolicy. Det är en väsentlig begränsning av kravet på vad som ska offentliggöras vilket bör framgå av föreskriften. En annan ordning skulle innebära att ett företag kan tvingas att avslöja företagshemligheter.

8 kap. 55 §
En egen bedömning av ett ratingföretags kreditvärdering kan inte resultera i att företaget använder en annan rating i beräkningen av det riskkänsliga kapitalkravet i de delar det är beroende av kreditkvalitetssteg som har fastställt av kommissionen i den genomförandeförordning som ska tillämpas. Det bör göras tydligt.

8 kap. 56 §
Kravet i första stycket 2 bör snarare vara att funktionen ska upprätta styrdokument och inte en strategi och i punkten 3 att funktionen ska upprätta en arbetsplan och inte ett arbetsprogram. Det motsvarar på ett bättre sätt praxis.

8 kap. 57 §
I bestämmelsen anges att det finns bestämmelser om vissa uppgifter som aktuariefunktionen ska utföra, i 4 kap. 9 §. I 4 kap. 9 § finns dock inte några sådana bestämmelser. Det går inte att bedöma om det är någon annan bestämmelse som avses.

8 kap. 58 §
I bestämmelsen regleras vad aktuariefunktionen ska göra när den samordnar beräkningarna. De uppgifter som räknas upp i bestämmelsen torde dock inte utgöra led i en samordning.

8 kap. 62 §
Kravet i första stycket 1 avser inte en uppgift som ska utföras och bör tas bort. Enligt punkten 3 ska funktionen informera styrelsen om revisionsplanen, vilket kan tolkas som en begränsning av styrelsens möjlighet att besluta en plan om den så önskar.

8 kap. 63 §
Enligt 8 kap. 16 § ska ett styrdokument för riskhantering innehålla en beskrivning av de strategier som ska säkerställa att företaget kan identifiera, värdera, övervaka, hantera och rapportera risker. Dessutom ska enligt 8 kap. 63 § första stycket riskhanteringssystemet innehålla en riskhanteringsstrategi, vilken enligt andra stycket ska dokumenteras. Det är oklart hur dessa riskhanteringsstrategier och dess dokumentation förhåller sig till varandra och enligt vår uppfattning regleras i dessa bestämmelser samma sak. Kraven avseende riskhanteringsstrategi i 63 § bör därför tas bort.

Vidare ska enligt 63 § andra stycket ansvarsfördelningen för alla aktiviteter inom tjänstepensionsverksamheten dokumenteras. Enligt Svensk Försäkrings uppfattning är det visserligen ett rimligt krav att ansvarsfördelning ska dokumenteras men det innebär ett omfattande krav att *all* ansvarsfördelning ska dokumenteras. Ett rimligare krav är att företaget ska dokumentera ansvarsfördelning rörande väsentliga aktiviteter inom tjänstepensionsverksamheten.

8 kap. 64 §
Det är svårt att se att bestämmelsen tillför något utöver vad som framgår i 9 kap. 14 § lagen om tjänstepensionsföretag och bör därför inte införas.

8 kap. 67 §
Se ovan om 8 kap. 55 §.

8 kap. 69 §
Svensk Försäkring avstyrker den föreslagna 8 kap. 69 § 1. Bemyndigandet i 9 kap. 27 § lagen om tjänstepensionsföretag avseende egen risk- och solvensbedömning innebär att föreskrifter kan meddelas om vad som ska ingå i risk- och solvensbedömningen och rapporteringen av resultatet av bedömningen. Punkten 1 avser inte något av detta. I punkten regleras vad som benämns som en "beskrivning", vilket alltså snarare verkar vara något som bör återfinnas i ett styrdokument, i dokumentation av bedömningen eller i en rapport om bedömningen. En beskrivning kan inte ingå i en bedömning. Punkten 1 a baseras visserligen på krav i direktivet men även där finns samma logiska brist. Lagrådet har i flera fall påpekat att man inte kan låta oklarheter i ett EU-direktiv stå kvar i svensk lag. Detsamma bör enligt Svensk Försäkrings uppfattning också gälla när myndigheter ska genomföra direktiv genom föreskrifter. Svensk Försäkring har i och för sig inte något emot att ett tjänstepensionsföretag i styrdokument reglerar hur den egna risk- och solvensbedömningen ska beaktas internt och vilka åtgärder som upptäckta avvikelser bör medföra.

Vad sedan gäller 8 kap. 69 § 2 vill vi inledningsvis peka på vad regeringen har uttryckt som sin avsikt med bemyndigandet rörande egen risk- och solvensbedömning. I propositionen (s. 392) anges följande. "Syftet med bemyndigandet är alltså inte, som Svensk Försäkring och Tjänstepensionsförbundet befarar, att ett tjänstepensionsföretag ska behöva genomföra en risk- och solvensbedömning som är mer omfattande än det som normalt gäller för försäkringsföretag. I stället är syftet att skapa en särskild reglering för tjänstepensionsföretag som beaktar de risker som ett tjänstepensionsföretag och dess verksamhet är eller kan komma att bli utsatt för, men inte går längre än så."

Frågan är då om Finansinspektionen här har gått utöver sitt bemyndigande när det gäller vad risk- och solvensbedömningen ska innehålla. Inspektionen verkar anse så eftersom andra meningen i paragrafen inleds med "Därutöver ska följande ingå i bedömningen:", vilket alltså innebär krav utöver vad som anges i 9 kap. 20 § andra stycket lagen om tjänstepensionsföretag. Å andra sidan kan man se kraven i punkten 2 som något som bör beaktas av företaget när det bedömer sitt totala solvensbehov eller när det bedömer företagets fortlöpande efterlevnad av kapitalkraven och försäkringstekniska avsättningar. Om det är avsikten så måste det komma till tydligt uttryck.

8 kap. 72 §
I remisspromemorian anger Finansinspektionen att de antaganden som ligger till grund för det riskkänsliga kapitalkravet framgår av 7 kap. om kapitalkrav i de föreslagna föreskrifterna. Svensk Försäkring håller inte med om detta påstående utan menar tvärtom att mycket saknas för att kunna bedöma om ett företags riskprofil avviker från de antaganden som ligger till grund för det riskkänsliga kapitalkravet. I 7 kap. återfinns endast de faktiska kapitalkraven och ingenting framgår där om vilka antaganden som ligger till grund för dessa. Viss ledning skulle kunna hämtas från kommande beslutspromemoria, beroende på innehållet i den. Men det kan

konstateras att remisspromemorian inte utgör tillräckligt underlag för att veta vilka antaganden som det riskkänsliga kapitalkravet grundas på.

Det är inte rapporteringskravet i 72 § som är problemet här eftersom det som ska rapporteras är avvikelser mellan företagets kvantifierbara risker och de risker som beaktas i beräkningen av det riskkänsliga kapitalkravet. Problemet är kravet i 9 kap. 20 § första stycket 3 lagen om tjänstepensionsföretag om att bedöma skillnaden mellan företagets riskprofil och de antaganden om risker som har legat till grund för beräkningen av det riskkänsliga kapitalkravet. I propositionen anger regeringen att det inom ramen för arbetet med utformandet av föreskrifterna finns möjlighet att ta fram uppgifter om dessa antaganden. Svensk Försäkring efterlyser fortfarande dessa uppgifter. Avsaknaden av dem gör det i praktiken inte möjligt för företagen att efterleva lagkravet i denna del.

8 kap. 73 §
Svensk Försäkring anser att det är att gå för långt att kräva det angivna avtalsinnehållet för alla uppdragsavtal. Det bör vara tillfyllest att endast reglera villkorsinnehållet för väsentliga uppdragsavtal. Åtminstone bör uppdragsavtal som är mindre viktiga för tjänstepensionsverksamheten kunna undantas från Finansinspektionens föreskriftskrav.

Vad gäller punkterna 3, 10 och 11 i 8 kap. 73 § så motsvarar detta de krav som ställs i 9 kap. 26 § lagen om tjänstepensionsföretag. Även om det i lag inte anges att avtalsvillkoren behöver uppfylla dessa krav så är det ändå troligen det enda sättet för tjänstepensionsföretagen att kunna säkerställa regelefterlevnaden i dessa hänseenden.

8 kap. 74 §
Svensk Försäkring anser visserligen att de föreslagna kraven i 8 kap. 74 § kan vara rimliga att ställa för vissa uppdragsavtal men anser att bemyndigandet inte medger sådana föreskrifter. Vi avstyrker därför den föreslagna bestämmelsen. Bemyndigandet vad avser uppdragsavtal omfattar att meddela föreskrifter om vad ett tjänstepensionsföretag ska beakta när ett uppdragsavtal ingås och innehållet i ett sådant avtal. Dessa två delar av bemyndigandet regleras i 73 § respektive 75 §. I 74 § regleras inte vad ett tjänstepensionsföretag ska beakta när ett uppdragsavtal ingås eller innehållet i avtalet, utan helt andra krav när det gäller utlagd verksamhet. Vad Finansinspektionen anger i remisspromemorian om tolkningen av – som det får förstås – bemyndigandet indikerar att även inspektionen egentligen anser att det saknar bemyndigande för dessa föreskrifter. Svensk Försäkring anser att en tolkning av bemyndigandet som utgår från hur översättningen av Solvens II-förordningen gjorts är mycket tveksam. I propositionens motiv till bemyndigandet i denna del finns inte heller några indikationer på att bemyndigandet är avsett att tolkas på det extensiva sätt som inspektionen gjort.

Om kraven ändå vidhålls så bör de endast gälla för väsentliga uppdragsavtal. Den uppföljning som krävs är administrativt betungande och inte behövlig för alla avtal.

9 kap. Lämplighetsprövning

9 kap. 1 §
Svensk Försäkring kan inte se några skäl att göra en lämplighetsprövning av ledningen och ansvariga för centrala funktioner vid en omvandling. Dessa personer är redan aktiva i företaget och om de inte får ändrade uppdrag finns det inte några skäl för Finansinspektionen att göra en sådan förnyad prövning att det kräver att personerna fyller i och skickar in blanketter.

Av andra stycket framgår att bilaga 2 b (om styrelsens samlade kompetens) ska lämnas även vid ändringar av vilka som ansvarar för centrala funktioner. Det är svårt att se att Finansinspektionen i en sådan situation har behov av de uppgifter som ska anmälas enligt den bilagan.

9 kap. 3 §
I bestämmelsen föreslås att ett tjänstepensionsföretag ska lämna de angivna uppgifterna. Visserligen kan även ett tjänstepensionsföretag vara förvärvare av aktier i ett annat tjänstepensionsföretag men det är knappast den situationen som avses. En annan tolkning av bestämmelsen är att det är det tjänstepensionsföretag som är föremål för ett förvärv av ett kvalificerat aktieinnehav som ska lämna uppgifter. Svensk Försäkring avstyrker en sådan bestämmelse. Den som ska lämna de angivna uppgifterna bör i stället vara den som behöver förvärvstillstånd, oavsett vem denna person är, dvs. den som avser att göra ett tillståndspliktigt förvärv.

10 kap. Överlåtelse av försäkringsbestånd

Svensk Försäkring har inte någon invändning mot föreskriftsförslaget i denna del. Vi kan dock notera att det i remisspromemorian nämns information som Finansinspektionen anser bör framgå för dem som ska godkänna avtalet och även att godkännande av arbetsgivaren i vissa fall inte behövs. Detta återspeglas dock inte i föreskriftsförslaget. Om det beror på att inspektionen inte anser att dessa frågor omfattas av möjligheten att meddela verkställighetsföreskrifter framgår inte.

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om årsredovisning i försäkringsföretag och tjänstepensionsföretag

Svensk Försäkring tillstyrker den föreslagna regleringsmetoden att inte endast likställa tjänstepensionsföretag med försäkringsföretag utan att uttryckligen och tydligt ange vilka bestämmelser som ska tillämpas och hur. Metoden, med bland annat nya definitioner av företag, försäkringsföretag och tjänstepensionsföretag, har dock lett till att det i vissa fall blir oklart vad som gäller, t.ex. på grund av oklar syftning i en mening. Ett sådant exempel är 5 kap. 15 § första stycket andra meningen. Det förefaller även oklart varför livförsäkringsföretag inte definieras trots att den beteckningen används i föreskriften, t.ex. i rubriken till 4 kap. 9 §. Trots de nya definitionerna av försäkringsföretag m.m. anges därutöver ibland att regler gäller för försäkringsföretag ”som omfattas av försäkringsrörelselagen (2010:2043)” och motsvarande för tjänstepensionsföretag.

Ett annat exempel på otydlighet är huruvida finansiella holdingföretag när de upprättar koncernredovisning ska tillämpa föreskriften över huvud taget. Det anges visserligen i 1 kap 1 § andra stycket, men på grund av de ändrade definitionerna framgår inte i 7 kap. vad som gäller för dem. Detsamma gäller för tillämpningen av 8 kap. om delårsrapport.

I det allmänna rådet till 2 kap., punkten 1, anges att IAS 33 endast behöver tillämpas av försäkringsföretag som omfattas av standardens tillämpningsområde. Vi noterar att detsamma således inte ska gälla för tjänstepensionsföretag. Vidare har i punkten 4 b tjänstepensionsföretag inte erinrats om möjligheten att omvärdera vissa tillgångar till verkligt värde.

Det finns även andra otydligheter eller inkonsekvenser. I många paragrafer har ordet "regler" ersatts med "bestämmelser", men inte konsekvent (se t.ex. i 4 kap. 17 §). Även andra bestämmelser har blivit otydliga när flera olika företag räknas upp, t.ex. sista meningen i 6 kap. 2 § och 30 § i bilaga 4.

Den sammantagna bedömningen är att Finansinspektionen behöver se över hur definitionerna används och vilka konsekvenser det får för tydligheten. Vi kan också konstatera att flera hänvisningar till årsredovisningslagen tagits bort, vilket försvårar tillämpningen.

Svensk Försäkring tillstyrker att onoterade företag, enligt punkten 3.1 i det allmänna rådet till 2 kap, inte ska behöva upprätta en kassaflödesanalys. Det nuvarande undantaget för vissa onoterade företag i punkten 5.a i samma allmänna råd blir då onödigt och bör tas bort. Svensk Försäkring anser vidare att motsvarande bör gälla även i onoterade företags koncernredovisning för att lättnaden som nu föreslås i juridisk person också ska ha någon effekt för företag som ingår i onoterade koncerner.

Enligt förslaget till 4 kap. 4 § föreskrifter och allmänna råd om tjänstepensionsföretag ska osäkerheter i kassaflöden, finansiella garantier och avtalade optioner beaktas vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar. I remisspromemorian anger Finansinspektionen att bestämmelsen baseras på artikel 30 i Solvens II-förordningen. Som Svensk Försäkring uppfattar detta innebär det att företagen vid beräkning av försäkringstekniska avsättningar enligt lagen om tjänstepensionsföretag ska beakta bland annat osäkerheter i försäkringstagarbeteende. Huruvida detsamma ska gälla vid tjänstepensionsföretagens värdering av försäkringstekniska avsättningar enligt 4 kap. i redovisningsföreskrifterna framgår inte och behöver förtydligas för dessa (men inte för försäkringsföretag).

Svensk Försäkring föreslår att sista stycket i 4 kap. 11 § bör förenklas samt justeras för att även täcka fall där de försäkrade bär risken, exempelvis enligt följande. "Bestämmelserna gäller även för tjänstepensionsföretag som har försäkringar ~~som avser försäkringstekniska avsättningar~~ för vilka försäkringstagaren eller försäkrade bär risk."

I 6 kap. 3 § undantas försäkringsföretag enligt försäkringsrörelselagen och tjänstepensionsföretag enligt lagen om tjänstepensionsföretag från att behöva räkna om historiska uppgifter i femårsöversikten om de har omvandlats. Svensk Försäkring anser att det finns lika goda skäl att undanta understödsföreningar som har omvandlats.

Som Svensk Försäkring uppfattar det allmänna rådet till 6 kap. 3 § måste alla försäkringsföretag beräkna de solvensrelaterade uppgifterna enligt de angivna kapitlen i försäkringsrörelselagen. Det kan knappast vara avsikten att de försäkringsföretag som med stöd av övergångsbestämmelser beräknar solvens enligt äldre regler i årsredovisningen ska behöva beräkna den med de Solvens II-anpassade reglerna. Vi avstyrker detta.

Den nya bestämmelsen i 7 kap. 2 § andra stycket c behöver förtydligas. Vid beräkningen av försäkringstekniska avsättningar används normalt en räntekurva och inte en och samma räntesats för alla åtaganden. Kravet är vidare nytt och något motiv för att införa denna upplysningsskyldighet anges inte och vi kan inte se något skäl för det.

I uppställningsformen för balansräkningen, bilaga 2, finns posten obeskattade reserver upptaget (BB). I anvisningarna till posten anges att här ingår bland annat säkerhetsreserven. Svensk Försäkring ser säkerhetsreserven som en naturlig reserv för vissa skadeförsäkringsliknande produkter. Finansinspektionen bör se över föreskrifterna om säkerhetsreserv så att det tydligt framgår att andra företag än skadeförsäkringsföretag kan göra avsättningar för motsvarande grenar som i skadeförsäkringsföretag (jfr 39 kap. 4 § inkomstskattelagen).

I uppställningsformen för resultaträkningen i bilaga 2 bör två ytterligare poster införas, II.1.c och d (Förändring i Avsättning för ej intjänade premier och kvardröjande risker samt återförsäkrares andel av denna förändring), se 3 kap. 5 § och bilaga 4.

I 2 § i bilaga 5 finns upplysningskrav rörande ersättningar och förmåner. Den kategori personer upplysningarna ska avse överensstämmer inte med den kategori som ersättningspolicyn ska omfatta enligt 9 kap. 19 § lagen om tjänstepensionsföretag. De rörelserättsliga kraven på principer för ersättningar är inte lika för försäkringsföretag och för tjänstepensionsföretag. Bestämmelserna här bör därför ses över så att upplysningskraven anpassas till kraven i respektive lag.

Svensk Försäkring ifrågasätter behovet av att nu ändra grenindelningen i bilaga 6. Det vore bättre att avvakta till dess frågan om tillämpningen av IFRS 17 har blivit klarlagd. En ändrad grenindelning har betydelse inte endast för årsredovisningen utan även för tillsynsrapporteringen och medför således behov av systemändringar för båda dessa syften.

Grenindelningen är dessutom otydlig. Ska livförsäkringsföretag endast använda de grenar som anges under rubriken Livförsäkringsrörelse och tjänstepensionsföretagen endast de under rubriken Tjänstepensionsverksamhet? Upplysningskraven i de två sista stycken i allmänna rådet tyder på det och vi anser att det är en bra lösning som inte medför alltför betungande krav. Vi föreslår dock att det inte ens som ett allmänt råd bör anges att företagen bör redovisas hur stor andel som utgörs av tjänstepensionsförsäkringar respektive frivilligt tecknade försäkringar.

Om grenindelningen ska förstås som anges ovan så är det oklart i vilken gren som tjänstegrupplivförsäkringar i försäkringsföretag ska tas in. Dessa försäkringar bör enligt vår uppfattning kunna tas in i grenen för grupplivförsäkringar och det kan förtydligas i det allmänna rådet.

Årsredovisningsföreskriften bör frivilligt kunna börja tillämpas vid en tidigare tidpunkt är den föreslagna.

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om tillsynsrapportering för tjänstepensionsföretag

Det är inte helt klart av remissen vilket bemyndigande som används för vilken del av rapporteringen. Av rubrikerna till respektive bilaga kan man möjligen dra slutsatsen att uppgifter enligt bilaga 1 tas in med stöd av bemyndigandet i lagen om tjänstepensionsföretag medan uppgifter enligt bilaga 3 och 5 tas in med stöd av statistikbemyndigandet. Det kan sättas i fråga om något av dessa bemyndiganden är tillräckliga för att kräva in uppgifterna enligt bilagorna 3 och 5.

Det är okänt vad EIOPA ska använda de inrapporterade uppgifterna enligt bilaga 3 till. I EIOPAs beslut om den aktuella rapporteringen anges att ”EIOPA may use any confidential information received only for the purpose of carrying out its duties, as set out in Regulation (EU) No 1094/2010 and subject to professional secrecy”. Det indikerar att uppgifterna kan komma att användas till annat än för att framställa offentlig statistik.

Det framgår inte vilka överväganden som har legat till grund för Finansinspektionens beslut när rapporteringsskyldigheten i april 2018 beslutades i EIOPAs tillsynsstyrelse och vilken analys som då gjordes – eller som har gjorts därefter – om vilken laglig möjlighet inspektionen har att begära in uppgifterna. Inte minst som inspektionen inte verkar avse att använda uppgifterna för sin tillsyn över svenska tjänstepensionsföretag.

När det sedan gäller uppgifterna enligt bilaga 5 anges i remisspromemorian att det är ECB som begär in vissa tilläggsuppgifter via Riksbanken och Finansinspektionen. Det är enligt Svensk Försäkrings mening inte en korrekt beskrivning. Enligt artikel 2.1 i förordningen 2018/231 (den aktuella ECB-förordningen) är ”den faktiska rapporterande populationen” de ”pensionsinstitut som har sin hemvist i medlemsstater i euroområdet”. Sverige är bevisligen inte en medlemsstat i euroområdet. Det följer sålunda inte någon rapporteringsskyldighet för svenska tjänstepensionsföretag, Riksbanken eller Finansinspektionen av den förordningen. Vi anser därför att kravet på rapportering enligt 7 kap. 5 § och bilaga 5 ska tas bort.

På grund av den korta remisstiden och dess förläggning över sommarsemestrar så har Svensk Försäkring inte haft möjlighet att fullt ut analysera alla delar i rapporteringskraven. Det kompliceras dessutom av att det inte än går att se hur det tekniska genomförandet kommer att se ut. Vi ser dock för närvarande bland annat följande delar som vi tycker behöver analyseras närmare av Finansinspektionen.

Det är oklart vilka värderingsregler som ska gälla. Enligt 2 kap. 3 § ska uppgifterna som lämnas enligt föreskriften vara värderade enligt lagen om årsredovisning i försäkringsföretag, om inte annat anges. Av anvisningarna i bilagorna 4 och 6 framgår på motsvarande sätt att begrepp och uttryck enligt lagen om årsredovisning i försäkringsföretag och Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om årsredovisning ska användas. Detta står i kontrast till kraven i 7 kap. 2 § där det står att tillgångarna som ska rapporteras enligt bilaga 4 och 6 ska marknadsvärderas. Detta är oförenliga krav. Dessutom bör termen marknadsvärdering i den paragrafen bytas ut mot verkligt värde så att det harmoniserar med begreppen i redovisningsföreskrifterna för att undvika otydlighet. Ett ytterligare exempel på otydlighet är att det i anvisningarna till tillsynsrapporteringen för blankett D anges att alla kapitalplaceringar ska anges i marknadsvärde. Ytterligare ett värderingsalternativ är blankett H där försäkringstekniska avsättningar ska värderas enligt lagen om tjänstepensionsföretag. En mer tydlig och sammanhängande reglering vore att föredra samt att kravet på att tillgångar ska marknadsvärderas i 7 kap. 2 § tas bort.

Vidare kan konstateras att enligt 1 kap. 2 § har termer och uttryck i dessa föreskrifter samma betydelse som i lagen om tjänstepensionsföretag, om inte annat anges, och att enligt samtliga tre bilagor med anvisningar (bilaga 2, 4 och 6) har uttryck och termer i anvisningarna samma betydelse som i redovisningsreglerna. Det har inte funnits utrymme att närmare analysera konsekvenserna och det kan inte uteslutas att det uppstår otydligheter om vad som gäller.

Vidare är regleringen om omräkning av valutor oklar. Uppgifterna som ska lämnas ska enligt 2 kap. 4 § anges i den redovisningsvaluta som företagets årsredovisning är upprättad i och som ovan angivits så ska även begrepp och uttryck enligt lagen om årsredovisning användas vid rapportering (enligt anvisningarna i bilaga 4 och 6). Av 7 kap. 3 § följer att när företag ska omräkna euro till svenska kronor enligt dessa föreskrifter så ska det göras enligt föreskrifterna FFFS 2015:22 om eurokurs, vilket är oförenligt med kraven i lag om årsredovisning i försäkringsföretag. I EIOPAs anvisningar till den EU-kvantitativa rapporteringen framgår också att belopp i utländsk valuta ska omräknas till balansdagens kurs (closing rate at the end of the reporting period). Vi anser därför att kravet enligt 7 kap. 3 § ska strykas. Det finns dessutom andra omräkningsbestämmelser i anvisningarna vilket gör det än mer oklart vad som gäller, t.ex. att affärsdagens stängningskurs ska användas eller att valutakursen på rapporteringsdagen ska användas. Det bör kunna göras tydligare vad som gäller när och enklare genom ett förtydligande att omräkning av belopp i utländsk valuta ska ske enligt kraven i gällande redovisningsföreskrifter.

Allmänna rådet till 3 kap. 3 §

Det allmänna rådet till 3 kap. 3 § är uppenbarligen inte fullt ut anpassat till tjänstepensionsregleringen. Det finns inte något krav på att tjänstepensionsföretag ska upprätta en solvensbalansräkning men trots det finns en sådan omnämnd.

En egen risk- och solvensbedömning ska göras minst en gång per år och dessutom snarast möjligt om en väsentlig förändring skett av de risker som företaget är utsatt för. Resultatet av dessa bedömningar ska rapporteras till Finansinspektionen enligt 9 kap. 22 § lagen om tjänstepensionsföretag. Svensk Försäkring avstyrker att företag ska behöva utvärdera om man behöver rapportera en väsentlig händelse om man gör en egen risk- och solvensbedömning utöver vad som krävs enligt lag. Rapporteringskrav råder ändå enligt ovan om bedömningen görs pga. en väsentlig riskförändring.

5 kap.

Många av de uppgifter som uppgiftsskyldigheten enligt 5 kap. omfattar får Finansinspektionen redan på andra sätt, exempelvis genom anmälan om utlagd verksamhet, kvantitativ kvartals- och årsrapportering, rapport om egen risk- och solvensbedömning, rapportering av väsentliga händelser m.m.

I konsekvensanalysen har Finansinspektionen uppskattat tidsåtgången för ett tjänstepensionsföretag att ta fram en kvalitativ rapport till två månader (och mellanliggande års uppdateringar till mellan fem och tio dagar). En tidsåtgång på två månader är en väsentlig administrativ börda som åläggs företagen av myndigheten utan att det uttryckligen ställs som krav i lag att denna rapporteringen ska ske. Svensk Försäkring menar att sådan betungande rapportering kräver tungt vägande skäl, vilket inte har presenterats.

I 5 kap. 3 § anges att sammanfattningen i den kvalitativa tillsynsrapporten även ska innehålla sådana händelser av väsentlig betydelse som har inträffat efter räkenskapsårets slut. I 3 kap. regleras rapporteringsplikt till Finansinspektionen för väsentliga händelser. Det är oklart om det är samma uppgifter som avses här och om så är fallet bör rapporteringsplikten enligt 3 kap. vara tillräcklig för inspektionens behov.

Enligt 5 kap. 10 § ska rapporten beskriva om och i så fall hur företaget har gjort egna kreditbedömningar. Svensk Försäkring sätter i fråga om denna information verkligen är till nytta för Finansinspektionens tillsyn. Det bör vara tillräckligt att inspektionen får rapportering om företaget gör bedömningen att det är en händelse av väsentlig betydelse, som ska rapporteras enligt 3 kap.

Enligt 5 kap 13-15 §§ ska bolagens kontrollfunktioner lämna en beskrivning av de aktiviteter inklusive en sammanfattning av de materiella iakttagelser som har gjorts. Vi anser även här att det för Finansinspektionens tillsyn bör vara tillräckligt att få en rapportering enligt 3 kap. om företaget bedömer att det är en händelse av väsentlig betydelse.

Kravet att beskriva uppgifter om uppdragsavtal bör begränsas till att endast gälla för väsentliga uppdragsavtal. Tjänstepensionsföretagen har skyldighet enligt 9 kap. 25 § lagen om tjänstepensionsföretag att anmäla uppdragsavtal och väsentliga

förändringar i uppdrag till Finansinspektionen vilket bör vara tillräckligt för inspektionens tillsyn.

Den rapportering av riskkänslighet per riskområde som krävs enligt 5 kap. 18 § bör förtydligas så att det klart framgår vad Finansinspektionen förväntar sig av företagen. Motsvarande förtydligande krävs också i 5 kap. 20 § när det gäller vilka eventuella framtida exponeringar informationen ska avse.

Efter en nedtrappning av tiden så har företagen enligt 5 kap. 31 § 14 veckor för att rapportera. Svensk Försäkring menar att den tiden mycket väl kan förlängas utan att Finansinspektionen tappar information.

Bilaga 1 och 2 (tillsynsrapportering)

De uppgifter som ska lämnas enligt bilaga 1 överensstämmer till stora delar med vad försäkringsföretagen rapporterar enligt s.k. kompletterande tillsynsrapportering. Det förekommer därför uppgifter som inte är relevanta för tjänstepensionsföretag, t.ex. uppgifter om mottagen återförsäkring. Det förekommer även en del felaktiga hänvisningar till poster mm. i anvisningarna. Finansinspektionen behöver säkerställa att de uppgifter som krävs in är relevanta och att anvisningarna är tydliga.

Svensk Försäkring anser dessutom att en ändring av grenindelningen bör anstå, se ovan om motsvarande indelning i årsredovisningsföreskriften.

Kapitalkravet beräknas enligt en justerad sammanläggningsmetod enligt förslagen till föreskrifter och allmänna råd om tjänstepensionsverksamhet. Det är därför oklart varför de olika riskerna inom marknadsrisk ska rapporteras även med vanlig summering (H104). Finansinspektionen bör endast kräva in uppgifter som behövs för tillsyn.

Anvisningen till E70 bör nog referera till *förväntade* frigjorda avsättningar.

För fördelningen av placeringstillgångar förutsätter vi att det är möjligt att använda en schablon men det bör förtydligas att så är fallet. Det är inte alla placeringstillgångar i ett företag som är tydligt fördelade på förmåns- och avgiftsbestämd försäkring. Det är vidare oklart hur man ska hantera annat än förmåns- eller avgiftsbestämt, dvs om detta endast anges i kolumnen för totalt och att således de två varav-posterna inte behöver överensstämma med totalbeloppet. Här föreslår vi dessutom av proportionalitetsskäl att någon särredovisning av förmånsbestämd och avgiftsbestämd försäkring inte ska behöva göras om någon av dessa verksamheter utgör endast en ringa del av hela verksamheten.

I solvensdeklarationen blankett H är det oklart vilka skillnaderna är mellan raderna H 109 och H112 samt mellan H114 och H117. Det kan lämpligen förklaras i anvisningarna.

Värdet av avsättningar för villkorad återbäring samt för fond- och depåförsäkring kan enligt 5 kap. 2 § lagen om tjänstepensionsföretag tas upp till värdet på motsvarande placeringstillgångar. För värderingen används således inte kassaflöden. Det skulle medföra en alltför långtgående börda att kräva rapportering av kassaflöden, blankett I, när dessa inte används för värderingen av försäkringstekniska

avsättningar. Dessa åtaganden bör således exkluderas från denna rapporteringsskyldighet.

Bilaga 3 och 4 (EIOPA-rapportering)

Den s.k. EIOPA-rapporteringen har i ett par avseenden blivit tydligare jämfört med de utkast Finansinspektionen tidigare har diskuterat med referensgruppen men fortfarande kvarstår många oklarheter kring vad som ska rapporteras, hur de olika blanketterna hänger ihop och förväntas valideras samt vilka avstämningspunkter som kan ske mot bolagens officiella redovisning.

Vi välkomnar den föreslagna hanteringen av begreppet pensionsplan vid rapporteringen. Det har också klargjorts hur annat än pensioner ska hanteras i rapporteringen och fördelningen mellan förmånsbestämt och avgiftsbestämt i vissa fall. Här föreslår vi dessutom av proportionalitetsskäl att någon särredovisning av förmånsbestämd och avgiftsbestämd försäkring inte ska behöva göras om någon av dessa verksamheter utgör endast en ringa del av hela verksamheten.

Det återstår fortfarande några delar av rapporteringen som kan komma att vara svåra att rapportera fullt ut. I vissa fall när en valcentral används så kan tjänstepensionsföretaget t.ex. inte ta fram uppgift om antal arbetsgivare. Svensk Försäkring föreslår att denna uppgift inte ska behöva rapporteras och att det anges tydligt i anvisningarna.

Ytterligare en uppgift som kan medföra problem är den om återstående utfästelser i uppdragsgivarens balansräkning (R024 i grundläggande information). Om det över huvud taget är en relevant uppgift för svenska förhållanden så måste man också beakta att svenska tjänstepensionsföretag har ett mycket stort antal arbetsgivare och att det medför en allt för stor administrativ konsekvens för tjänstepensionsföretagen att ta fram uppgifterna. Även denna uppgift bör alltså inte behöva rapporteras och det bör framgå i anvisningarna.

Ett stort antal uppgifter i bilaga 3 måste fördelas på förmånsbestämt och avgiftsbestämt med hjälp av en schablon (försäkringstekniska avsättningar för respektive del vid rapporteringsdatumet). Det finns en risk att det kommer leda till problem med de valideringar som måste uppfyllas för att ett företag ska kunna rapportera. Finansinspektionen bör säkerställa att valideringarna inte blir så strikta att det av detta skäl inte blir möjligt att rapportera. Dessutom kan det leda till svårigheter att på mer lång sikt analysera de inrapporterade uppgifterna vilket inspektionen i arbetet inom EIOPA måste vara uppmärksam på.

För att bygga en tillförlitlig rapportering med god datakvalitet så behöver det tydligare framgå av anvisningarna i bilaga 4 vilka valideringsreglerna är och på vilket sätt de olika blanketterna och rapporterade celler valideras mot varandra.

I anvisningarna till bilaga 4 framgår att begrepp och uttryck har samma betydelse som i lag om årsredovisning i försäkringsföretag och i Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om årsredovisning, om inte annat anges. Om något inte ska följa dessa redovisningsföreskrifter behöver det framgå vilka dessa avsteg är, förslagsvis redan i inledningen till anvisningarna med hänvisning till vilka blanketter och celler som avses. Till exempel så förutsätter vi att summa tillgångar i rapport C

Balansräkning (PF.02.01.24) motsvaras av summa tillgångar enligt bolagets balansräkning för kvartals- respektive årsbokslut.

I tillgångsrapporteringen hänvisas till bland annat bilagor till EU-kommissionens genomförandeförordning om rapportering. För att göra det enklare att rapportera bör innehållet i dessa bilagor kunna föras in i anvisningarna.

Det finns vidare en del stavfel, översättningsfel och uppgifter som inte stämmer mellan anvisningar och blanketter som Finansinspektionen behöver se över och korrigera. Som exempel kan nämnas orden kapitalbas/kapitalkrav och växelkurs/discount rate. Det bör vidare förtydligas vilka svenska reserver som avses med lagstadgade reserver och fria reserver.

I bilaga 4 längst ner på första sidan finns en rubrik "Kompletterande uppgifter" som vi för närvarande inte förstår vad den innebär. Vilka kompletterande uppgifter är det som avses och på vilket sätt ska dessa kompletterande uppgifter rapporteras?

I blankett F PF 06.02.24, Information om Positioner C0075, ska värderingsmetod anges. Skillnaden mellan de tre angivna värderingsmetoderna behöver förklaras, gärna med exempel, och dessutom behöver det framgå om denna cell ska lämnas tom för de tillgångar som inte är marknadsvärderade, exempelvis för aktier i dotterbolag. Vi tolkar dessutom rapporteringskravet så att det här inte ska anges någon värderingsmetod för fastigheter utan endast för finansiella instrument.

Numret på cell C0010 i anvisningarna för blankett F (PF 06.02.24) Information om tillgångar överensstämmer inte med blanketten som anger ID C0110.

Uppgifterna i PF01.02.24 R0240/R0250 är inte relevanta för svenska tjänstepensionsföretag och det bör övervägas anvisningar om detta.

Det behöver förklaras vad som ska rapporteras i blankett I PF.29.05.24 R0020, förändring i avsättningar från tidigare perioder.

Bilaga 5 och 6 (ECB-tillägg)

Som vi angett ovan omfattas endast företag i euroländer av ECBs krav på rapportering och vi anser därför att svenska tjänstepensionsföretag inte ska behöva lämna denna rapportering. Vi lämnar trots det nedan synpunkter på de rapporteringskrav som föreslås.

För att göra anvisningarna tydligare föreslår vi att de utformas på samma sätt som anvisningarna i bilaga 4, dvs så långt möjligt i tabellform. Det blir då tydligare vilka poster som avses och vilka instruktioner som avses för dessa poster.

Även för denna del av rapporteringen behöver det framgå av anvisningarna vilka valideringsregler som gäller för de tilläggsuppgifter som ska redovisas och hur blanketter och rapporterade celler hänger ihop. I anvisningarna bör också den s.k. z-dimensionen förklaras på ett mer utförligt sätt.

I vissa delar krävs en fördelning av försäkringstekniska avsättningar på olika länder, baserat på var försäkrade bor (H och I). Flera företag har i sina aktuariella system rensat bort personuppgifter vid sin anpassning till GDPR. För att kunna ta fram de efterfrågade uppgifter behöver dessa företag därför koppla ihop dessa

system igen. Visserligen anges i anvisningarna att företagen kan göra en approximation utifrån fördelade tillgångsvärden men detta åtgärdar inte problemet. Svensk Försäkring anser att en approximation utifrån utbetalda pensioner däremot kan hanteras. Finansinspektionen och Riksbanken bör vidare överväga om dessa uppgifter är så behövliga att det väger upp den administrativa bördan för företagen att ånyo ställa om systemen.

I H bör det även förtydligas hur försäkringstekniska avsättningar ska specificeras på de olika delposterna och vad som ska summera ihop till vad. Det är t.ex. oklart hur avsättningar för riskförsäkringar ska rapporteras.

På första sidan finns en rubrik "Kompletterande uppgifter" som vi för närvarande inte förstår vad den innebär. Vilka kompletterande uppgifter är det som avses och på vilket sätt ska dessa kompletterande uppgifter rapporteras?

I anvisningarna förekommer på flera ställen tyska begrepp på finansiella instrument. Dessa förutsätter vi översätts till svenska och förklaras på ett tydligare sätt om de har någon motsvarighet i Sverige och hur dessa i så fall har relevans för rapporteringen. Se t.ex. anvisningarna för rapport A och B Balansräkning (PFE.02.01.30) "Icke-överlåtbara skuldebrev" (ER0061-ER0062) och under Instrumentklassificering (EC0232).

Bilaga 7 (struktur i den kvalitativa tillsynsrapporten)

Av bilagan kan man få uppfattningen att det är innehållet i gällande reglering som ska beskrivas eftersom det anges att det ska lämnas "en redogörelse för varje bestämmelse under respektive huvudrubrik". Av 5 kap. 30 § i föreskriften framgår dock att den kvalitativa tillsynsrapporten ska följa strukturen i bilagan. Bilagans text bör således bättre spegla avsikten med den, nämligen att den anger strukturen för rapporteringen.

Föreskrifter om ändring i Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2011:39) om information som gäller försäkring och tjänstepension

Svensk Försäkring uppfattar att de samlade förslagen i denna remiss och i remissen om nya föreskrifter för tjänstepensionsstiftelser innebär att såväl pensionsstiftelser som utländska tjänstepensionsinstitut tas bort från föreskrifternas tillämpningsområde och att det inte görs några ändringar i kraven på den information som försäkringsföretag ska lämna. Svensk Försäkring har inte några invändningar mot detta.

Föreskrifter om ändring i Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2015:13) om tillsynsrapportering för försäkringsrörelse

Svensk Försäkring har inte någon invändning mot de ändringar som innebär att hänvisningar till föreskrifterna om årsredovisning ändras med anledning av att den föreskriften får en ny rubrik, att ett fåtal skrivfel rättas och att definitionen av

tjänstepensionsförsäkring justeras för att stämma överens med den i lagen om tjänstepensionsföretag.

Utdraget ur de gällande föreskrifterna har dock gjorts på ett sådant sätt att det inte är möjligt att bedöma om andra ändringar är avsedda. Framför allt är det oklart om det föreslås att ett flertal anvisningar ska tas bort, eftersom de inte finns med i utdraget.

Vissa uppgifter rapporteras enligt samma grenindelning som gäller för resultatanalysen i årsredovisningen. De ändringar som nu föreslås av grenindelningen i årsredovisningen har dock inte föranlett några ändringar i rapporteringsblanketterna, trots att det enligt anvisningarna fortfarande är grenarna i årsredovisningsföreskriften som ska användas även vid rapportering. Något motiv till att inte ändra blanketter har inte angetts. Svensk Försäkring avstyrker att försäkringsföretagen ska behöva använda ytterligare en fördelning av sin verksamhet utöver den som redan används i olika sammanhang (dvs. försäkringsklasser, verksamhetsgrenar, försäkringsgrenar i årsredovisningen). Se därutöver våra synpunkter om ändrad grenindelning i årsredovisningsföreskriften.

Vi föreslår också en ytterligare rättelse i rapporteringsblanketten F för skadeförsäkring, uppgift om premier och försäkringsersättningar. På raderna F4 och F5 samt F22 och F23 rapporteras först motorfordonsförsäkring och därefter trafikförsäkring. På raderna F41 och F42 har ordningen mellan de två typerna av försäkringar kastats om. I inrapporteringsverktyget har ordningen mellan F41 och F42 ändrats så att den inte stämmer överens med föreskriften. För att undvika felrapportering och för att föreskriften ska överensstämma med hur inrapporteringen faktiskt sker så bör föreskriften justeras.

Föreskrifter om ändring i Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 2011:27) om förenklad årsredovisning i försäkringsföretag som har dispens

Svensk Försäkring har inte några invändningar mot förslagen till ändringar. Mot bakgrund av vissa av förslagen bör det dock även övervägas att ändra rubriken till föreskriften (genom att byta ut ordet dispens till ordet undantag).

Mindre detaljsynpunkter

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om tjänstepensionsverksamhet

4 kap. 16 §

Hänvisningen till den justering som avses i 10 § 1 bör för tydlighets skull i stället ske till 10 § första stycket 1.

4 kap. 17 §

I tredje stycket anges den "förväntade realräntan $E(I_t)$" vilket rätteligen bör vara den förväntade realräntan $E(R_t)$, jfr andra stycket.

6 kap. 5 §

I 6 kap. 5 första stycket 3 bör ordet minimikapitalkrav ersätta ordet minikapitalkrav.

7 kap. 36 §

I tabellen finns två fotnoter utan innehåll.

Allmänna rådet till 8 kap. 3 §

I det allmänna rådet till 8 kap. 3 § finns ett "och" för mycket.

Bilaga 1 a

I avsnitt 2.7 finns en felaktig hänvisning, till avsnitt 3 i stället för till avsnitt 4.

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om årsredovisning i försäkringsföretag och tjänstepensionsföretag

I 3 kap. 1 § tredje stycket bör hänvisningen till 10 kap. 28 § lagen om tjänstepensionsföretag antagligen avse 10 kap. 48 §.

Rubriken till 3 kap. 2 och 6 §§ borde kunna ges en mer förklarande lydelse, tex Ringa övrig försäkring i ett tjänstepensionsföretag.

I 3 kap. 5 § första stycket är orden tjänstepensionsverksamhet felstavat.

Svensk Försäkring föreslår att rubriken till 4 kap. 7 § kortas ner till Beräkning av livförsäkringsavsättning.

5 kap 7 § kan förtydligas genom att orden "i livförsäkringsföretag" läggs till efter ordet livförsäkringar.

I första stycket i allmänna råden till 6 kap. 2 § är ordet livförsäkringsrörelse felstavat.

Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om tillsynsrapportering för tjänstepensionsföretag

4 kap. 5 §

I bilaga 1 finns ett rapporteringsavsnitt, avsnitt K, som inte finns med bland de uppgifter som ska rapporteras.

Svensk Försäkring

5 kap. 9 §

Ordet av saknas i punkten 1.

Svensk Försäkring

Johan Lundström

Svensk Försäkring

Lena Friman Blomgren